

SÖKAREN

Nr 4-5.1968

ÅRGÅNG 5

UR INNEHÄLLET:

Aage Slomann:

Freud, Jung och "ockultis-
men" 1

William Haste:

Det förhåxade slottet 4

Mats Sperlings:

Auran 7

Agne Windmark:

Att minska bördan av jordens
lidande 10

Sverre Holmsen:

Zoroaster och Bahá'u'llah .. 13

Lennart Sehlin:

Flygande tefat över Vilhel-
mina 17

Allan Jochmann:

Bryt igenom materiavallen! 18

"Humanoider" i USA 20

Uppstånden från de döda 22

Odödlighetens hemlighet ligger i hjär-
tats renande, i begrundan, i upplevelsen
att Jaget inom oss och Brahman utom oss
är ett och detsamma, ty odödlighet är
förening med Gud.

*

I sin fåvitsko tror människan att hon är
de materiella höljen som omsluter hen-
nes sanna Jag. När hon höjer sig över
dem, blir hon ett med Brahman, som är
ren sällhet.

*

När siaren Vamadeva upplevde Brah-
man, visste han att han var mänsklighe-
tens Jag såväl som solens. Därför är det
så även nu, att den människa som upple-
ver Brahman vet att hon själv är alla ska-
pade väsens Innersta Jag. Inte ens gu-
darna kan skada en sådan människa, ef-
tersom hon blir deras eget Innersta Jag.

(Ur Upanishaderna)

FREUD, JUNG OCH "OCKULTISMEN"

Om lättrogenhet, skepsis eller öppenhet

Av Aage Slomann

I sin Freudbiografi har den eng-
elske psykoanalytikern Ernest Jones
ett kapitel om Freuds inställning till
ockultismens fenomenkomplex. Vi
finner här, skriver han, en stark
svängning fram och tillbaka mel-
lan skepticism och lättrogenhet, så
frapperande att man kan finna lika
många exempel på hans tvivel an-
gående ockulta föreställningar som
på hans godtagande av dem. Jones
själv ställer sig fullständigt avvisan-
de till varje form av "ockulta" feno-
men, däri inbegripet telepati, klär-
voajans och förutvetande, fenomen
som parapsykologin sannerligen inte
betraktar som "ockulta" utan en-
dast som paranormala, d. v. s. utan-
för det normala. För parapsykologin
ligger det inget märkvärdigt i att
Freud — för övrigt efter stor tve-
kan — accepterade telepati, som han
betraktade som den sanna kärnan i
ockultismens fenomenvärld, och om
detta var det enda tecknet på
Freuds "frapperande lättrogenhet",
skulle det inte finnas någon grund
till att betrakta honom som ett an-
märkningsvärt exempel på "att högt
utvecklat kritiskt sinne och lättro-
genhet kan existera samtidigt hos
en och samma person" (Jones).
Men, som vi skall se, kan man verk-
ligen finna exempel på vad Freud
själv kallade "den speciella judiska
formen för min mysticism".

1911 blev Freud korresponderan-
de medlem av det engelska sällska-
pet för psykisk forskning, som hade
grundats 1882, och därefter följde
han naturligtvis med i dess publika-
tioner. Bortsett från att han i sin
praktik ansåg sig ha funnit exem-
pel på telepati, skulle jag tro att
inte minst läsningen av nämnda lit-
teratur ledde till hans godtagande

av telepati. Således skrev han 1924
till Jones: "Det starkaste intryck jag
har fått genom vad jag läst denna
månad kommer från en rapport om
telepatiexperiment med professor
Murray (Proceedings of the Society
for Psychical Research, december,
1924). Jag skall erkänna att intryc-
ket... var så starkt att jag är be-
redd att uppge mitt motstånd mot
existensen av tankeöverföring..."

Freud talade inte alltför högt om
sitt intresse för "ockulta" fenomen,
för att inte försvåra för sig att över-
bevisa sin samtid om sina teoriers
riktighet, men sent omsider — 1933
— lade han korten på bordet. Det
året utkom i Wien hans *Neue Folge
der Vorlesungen zur Einführung in
die Psychoanalyse*, som innehöll ett
kapitel om **Drömmar och det ockul-
ta**. Där underströk han att han ville
behandla de ockulta fenomenen på
samma sätt som vilket som helst an-
nat ämne som kan göras till föremål
för vetenskaplig undersökning. Man
måste övervinna sin naturliga mot-
vilja mot dessa företeelser. Det he-
la var en fråga om fakta: "... är det
sant vad ockultisterna omtalar för
oss eller är det inte sant?"

Freud ansåg att han i sin praktik
hade konstaterat att patienters
drömmar ibland innehöll telepatiska
element, som därför inte lät sig för-
klaras på sedvanligt psykoanalytiskt
vis, eftersom det ju inte rörde sig
om bortträngda önskningar, som
kunde spåras upp genom analysen.
Å andra sidan kunde man vänta sig
att undermedvetet mottagna telepa-
tiska intryck skulle bli föremål för
liknande bearbetning som en normal
dröms latenta (dolda) innehåll, in-
nan det dök upp i drömmedvetandet

med sitt manifesta (uppenbara) innehåll.

Låt mig ge ett exempel på Freuds syn på en spådom som en av hans patienter hade fått sig förkunnad, men som för övrigt inte gick i uppfyllelse.

En ung man, som Freud hade analyserat före första världskriget, hade uppsökt en spåkvinna för att få reda på vad hon kunde säga om en hatad svägers framtid. Till hans tillfredsställelse sa hon att svågern skulle dö följande sommar av krabbförgiftning.

Detta skedde inte, men svågern hade varit nära döden på grund av sådan förgiftning föregående sommar. Freud antog nu att spåkvinnan på ett eller annat sätt hade uppfattat den unge mannens önskan att svågern skulle bli dödligt förgiftad nästa gång han åt krabbor, och han kunde inte föreslå annan förklaring för detta än tankeöverföring.

En märklig händelse som Jones går lätt förbi i sin biografi är värd att refereras.

Jung var intresserad av att höra vilken inställning Freud hade till

SÖKAREN

Nr 4—5 — 1968 — Argång 5

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto 70 60 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1968

Helår (10 nr)	24: —
Halvår	12: 50

Arg. 1964—1966 är slut.

Från arg. 1967 finns nr. 4—8 kvar. Pris 10: —.

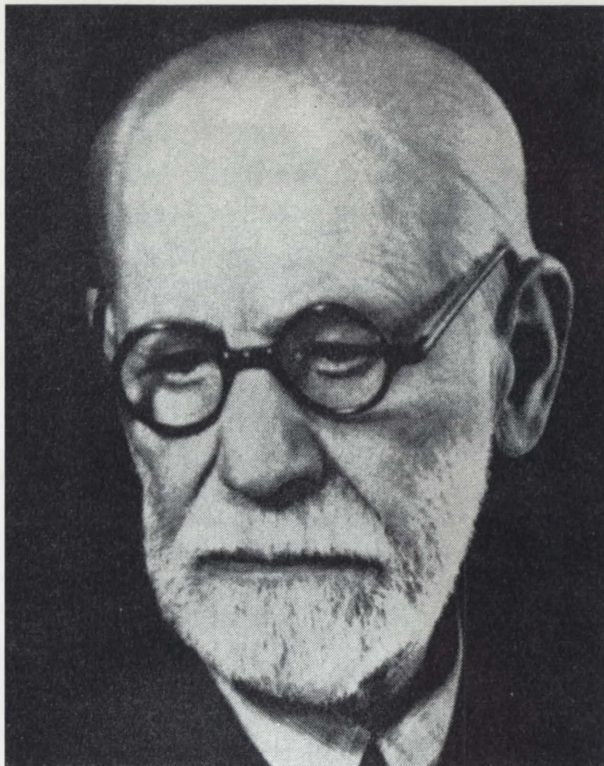
I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 5333. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonsspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartsida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1968

Sigmund Freud 1938

förutvetande och parapsykologi i allmänhet. Då han en gång 1909 besökte Freud, frågade han honom om hans mening om dessa ting. Jung skriver: "På grund av hans materialistiska fördomar, förkastade han hela detta komplex av spörsmål som nonsens och gjorde det i uttryck som röjde en ... ytlig positivism ... Medan Freud fortsatte på detta sätt, hade jag en märklig känsla. Det var som om mitt mellangärde var gjort av järn och höll på att bli rödglödande ... och i detsamma hördes ett så högt brak i bokhyllan, som stod alldeles vid sidan om oss, att vi båda for upp av skräck ... Jag sa till Freud: 'Varsågod, där har Ni ett exempel på ett katalytiskt exteriorisationsfenomen.' 'Nej, hör nu här', bröt han ut, 'det är rent struntprat.' 'Inte alls', svarade jag. 'Ni tar fel, herr professor. Och för att bevisa det förutsäger jag att det om ett ögonblick kommer ännu ett brak.' Och alldeles riktigt, knappt hade jag uttalat orden förrän samma knall kom från bokhyllan. Jag vet än i dag inte hur jag kunde vara så säker på detta. Men jag visste, det stod över varje tvivel, att brakets skulle komma igen. Freud stirrade bara förfärad på mig ..."

Kort tid därefter sände Freud ett långt brev till Jung, som tyvärr inte kan citeras i sin helhet. Han medgav att "poltergeist"-fenomenet hade gjort ett djupt intryck på honom,

men nu hade han experimenterat. Han hade konstaterat att det i hans förrum oavbrutet hördes knarrande ljud från bokskåpet, som var lätt förklarade. "I det andra rummet, där vi hörde brakets, är sådana ljud sällsynta. Först var jag böjd att tillskriva det någon mening, om det buller vi hörde så ofta, när Ni var här, aldrig hördes, sedan Ni gått. Men sedan dess har det skett gång på gång, men aldrig när jag tänkte på Er eller Era speciella problem ... Fenomenet miste snart varje betydelse för mig ...". Senare skriver han: "Nu skall jag begagna mig av mina års privilegium till att vara pratsjuk och berätta för Er om ännu en sak mellan himmel och jord, som man inte kan förstå." Några år tidigare hade Freud satt i sitt huvud att han skulle dö i en ålder av 61—62 år. Kort tid därefter var han på resa i Grekland tillsammans med sin bror och konstaterade att talen 61, eller 60 i förbindelse med 1 eller 2, oavbrutet dök upp på allt som hade nummer. På ett hotell fick han ett rum med nr 31, fastän det var på 2 våningen, "och med fatalistisk frihet" betraktade han detta som hälften av 61—62. Från den dagen blev han förföljd av talet 31, ofta i förbindelse med ett 2-tal. Han hade nu försökt att analysera denna övertygelse, som hade börjat 1899: "Två händelser inträffade samtidigt vid den tidpunkten. Den första

var att jag skrev "Die Traumdeutung" ..., den andra att jag fick nytt telefonnummer, som jag ännu har: 14 362. Det är lätt att finna samband mellan dessa två fakta: 1899 var jag 43 år. Vad var mera uppenbart än att de övriga siffrorna i mitt telefonnummer hade till syfte att ange slutet på mitt liv, alltså 61 eller 62? Plötsligt visar det sig någon metod i galenskapen. Den övertron att jag skulle dö i en ålder av 61 eller 62 visar sig svara mot min övertygelse om att med boken om drömmar hade jag fullbordat mitt livsverk, behövde inte säga mera och kunde dö i frid. Ni måste erkänna att efter denna analys, låter det inte så tokigt ..."

Då Freud hade passerat det 62 året och hans tro på att han skulle dö innan kommit på skam, sa han till sin älsklingselev Ferenczi: "Det visar hur litet man kan lita på det övernaturliga."

Om man bortser från detta märkliga drag av mysticism hos Freud, kan man säga att på grund av sin mekanistiska syn på det själsliga avvisade han klärvoajans och förutvetande som helt enkelt omöjliga, under det att han, som vi såg, godtog telepati, som han menade kunde förklaras på fysiskt vis i analogi med radio och som därför var förenligt med mekanicism. Annat var det med Jung. Hans syn på det själsliga stod inte i vägen för ett godtagande av de fenomen som parapsykologin studerar. Han skriver: "Det psykiska förtjänar att tas som ett fenomen i sig självt, ty det föreligger ingen grund för att betrakta det som blott ett epifenomen, även om det är bundet till hjärnfunktionen", och vidare: "Väl kan vi med tillräcklig säkerhet konstatera att ett individuellt medvetande i relation till oss själva är avslutat med döden. Men om också de psykiska processernas kontinuitet därmed är avbruten förblir tveksamt ...". Enligt Jung tycks psyken inte vara begränsade till tid och rum. Det omedvetna manifesterar sig som om det står utanför rummet och tiden.

Nu skulle jag tro att det inte beror på Jungs syn på det själsliga att han godtog de paranormala fenomenen utan snarare att hans personliga upplevelser av sådana ledde honom till hans dualistiska filosofi. Han var uppenbart själv något av ett "medium": han hade sanndrömmar och kunde producera psyko-kinetiska fenomen som han kallade exteriorisationsfenomen. Och i ett

engelskt "spökhäus" hade han haft märkliga upplevelser.

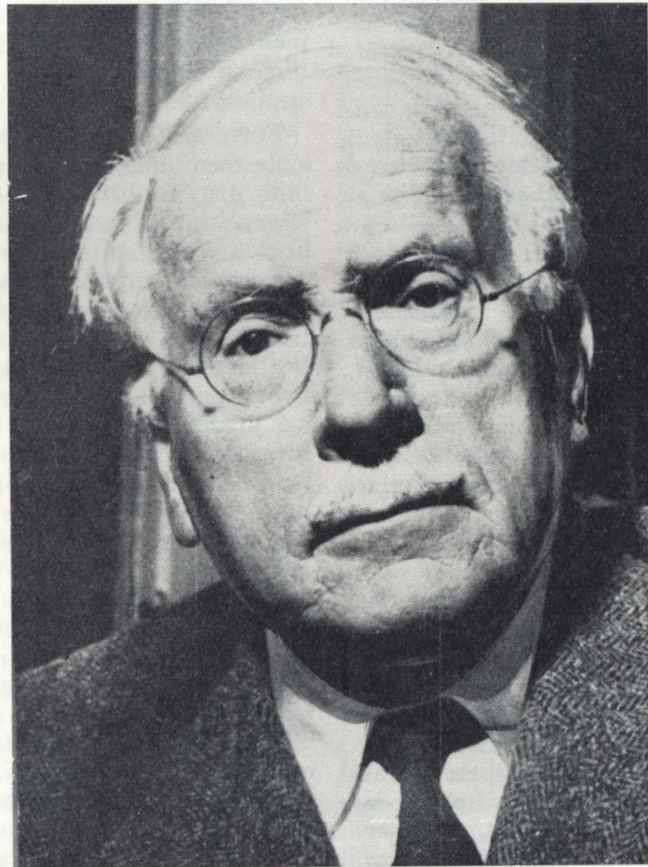
Jungs försök att "förklara" de paranormala fenomenen är emellertid inte vidare tillfredsställande, i varje fall inte för andra än jungianer. Han inför en akausal "princip", som han kallar synkronisitet. I motsats till de kausala — lagmässiga — sammanhangen i naturen, som vetenskaperna studerar, utmärker sig de synkronistiska fenomenen för meningsfullt sammanhang, och till denna kategori av fenomen räknade han inte blott företeelser som vanliga människor vill anse som tillfälliga men anmärkningsvärda sammanträffanden, utan även de paranormala fenomen som parapsykologin studerar. Om emellertid dessa sistnämnda vore akausala, kunde man på förhand ge upp varje försök att studera dem på naturvetenskapligt sätt, och om inte på andra grunder avvisar parapsykologerna hans synkronisitetsprincip.

Låt mig anföra ett av Jungs exempel på "meningsfullt" sammanträffande: "En ung kvinna, som jag behandlade, hade vid en kritisk tidpunkt en dröm i vilken hon mottog en skarabé av guld. Medan hon berättade denna dröm, satt jag med ryggen till det stängda fönstret. Plötsligt hörde jag ett ljud bakom mig som ett sakta trummande. Jag

vände mig om och såg en flygande insekt slå mot rutan utifrån. Jag öppnade fönstret och fångade insekten i detsamma som den flög in i rummet. Det var den närmaste motsvarigheten till en guldkarabé som man kan finna på våra breddgrader, nämligen en guldbagge, som, tvärt emot vad den har till vana att göra, uppenbart kände lust att just vid denna tidpunkt komma in i ett mörkt rum. Jag erkänner att jag aldrig förr eller senare har varit ute för något liknande och att patientens dröm är enastående i min erfarenhet."

Det kan inte förnekas att om ett sådant sammanträffande kräver en förklaring, så hjälper det inte mycket att hänvisa till en akausal värld, som det alltså är "mening" i men utan lagmässiga sammanhang. Hans synkronisitet får en att tänka på vad Mefistofeles säger till studenten i Goethes Faust — med en liten modifikation: "Ty där en förklaring saknas, där inställer sig ett ord i rättan tid."

Anm. Artikelförfattaren är född 1891 i Köpenhamn och kemiingenjör. Han är president i det danska Selskabet for psykisk forskning och har varit styrelseledamot där sedan 1950. Han är även hedersledamot i Sällskapet för parapsykologisk forskning, Stockholm.

Carl Gustav Jung

DET FÖRHÄXADE SLOTTET

”De senaste fem åren har jag varit ägare till Rönneholms slott i Skåne. Slottet är ca 800 år gammalt och har haft ett stormigt öde. Förfärliga saker har utspelat sig i dess källare och fängelser, och ohyggligt lidande är knutet till dess historia. Jag har lidit så förfärligt och har upplevt så märkvärdiga ting, att jag har blivit övertygad om att det rör sig om dolda krafter, som bokstavligt talat behandlar mig som om de vill slå ihjäl mig eller driva bort mig härifrån genom att framkalla min ruin. Allt vad jag företar mig, misslyckas, och jag håller knappast ut många dagar till. Kan någonting göras? Jag måste ha hjälp, om det är möjligt. Har en gång försökt att låta en klärvoajant utforska gården, men uppnådde inget resultat.”

Så skrev den dåvarande ägarinnan av Rönneholms slott till mig 1933, då jag — tillsammans med författarinnan fru Thit Jensen som medredaktör — utgav den psykiska tidskriften O.M. i Danmark. Av alla spökhistorier tror jag att denna är den egendomligaste, därför att det i samband med den kom fram fakta som ingen då kunde ha den ringaste aning om men som jag fick bekräftade 11 år senare av en svensk specialist på medeltidens historia, anställd vid Kungl. Biblioteket i Stockholm, utan att han på förhand kände till det namn från 1300-talet som jag sökte få identifierat.

Vi har ju ofta sett ”spökhistorier” behandlade som ett slags humoristiskt eller spännande underhållningsstoff, något överklagt inom övertrons okontrollerade område, men många människors syn på de psykiska fenomenen har ändrats av de senare årens fackforskning runt om i världen, bl. a. de vetenskapliga undersökningarna av professor J. B. Rhine vid Dunkeuniversitetet i USA.

Den nämnda ägarinnan till slottet, fru F., önskade inte få sitt namn i offentlighetens ljus, kanske för att hon var rädd för att bli utsatt för sina medmänniskors hån, när hon trodde det var vad vi kallar övernaturliga krafter med i spelet. I varje fall: det stora herrgårdspensionatet som hon hade inrättat på Rönneholm, gick inte, och naturliga orsaker till all otur och alla olyckor

hade hon inte kunnat finna.

Huserade det jordbundna andar eller poltergeister på egendomen? Fru F. hade redan då hon skrev till mig hört talas om att sådana fenomen kunde avlägsnas med hjälp av ett transmedium, ifall anden, spöket, poltergeisten — eller vad man vill kalla det — kunde sändas in i mediets kropp, där den får tillfälle att tala med mediets strupe, under det att mediet självt är totalt medvetslöst. Det är då de närvarandes uppgift att tala den främmande gästen i kroppen till förnuft och bedja att han måtte befrias från de rolösa och oftast hämndgiriga tankar som binder honom till jordplanet.

På grundval av den nämnda arbetshypotesen skulle man nu först och främst ta reda på **varför** och **av vem** det huserades på Rönneholm.

Jag stod vid den tiden i förbindelse med två transmedier med den bästa karaktär, och de var båda såväl klärvoajanta som kläraudienta (klarseende och klarhörande). Den ena var ett känt medium, framlidna fru Anna Schneider, den andra en ung dam på 19 år som ännu lever men aldrig har önskat att bli känd som medium. Låt oss kalla henne fru X. Jag bad dem båda att resa med över till Sverige, dels för att försöka hjälpa fru F., dels i rent studiesyfte.

Förutom de två medierna och jag själv medföljde fru Schneiders väninna, fru Emilie Petersen, samt en köpenhamnsk advokat och dennes hustru. Fru Petersen var för övrigt också klärvoajant, och således var det i verkligheten en trefaldig kontroll på vad var och en av damerna skulle påstå sig se av andliga skepnader på platsen. Låt mig tillägga att ingen av medierna fick någon form av betalning, att vi alla betalade herrgårdspensionatet som vanliga gäster och att ingen i sällskapet utom jag själv kände till resans mål, endast att vi skulle ”över sundet”.

Vårt lilla danska sällskap anlände en afton tidigt på våren till det ensamt belägna slottet i närheten av Hässleholm och möttes där av en vänlig, myndig dam, fri från all exaltation men med spår av oro och lidande i de fina, behärskade anletsdragen. Då vi kom, lyste hennes ögon bakom tårar. Hon mottog oss med dessa ord:

William Haste

— Ni kommer i elfte timmen. De dolda krafterna driver mig från mitt hem!

Det lät för en främmande något överdrivet och våldsamt, men en kort vistelse på slottets herrgårdspensionat visade snart att det var något på färde där och att det var något av en hjältegarning att ägarinnan hade hållit ut på egendomen i över fem år.

Det finns ingen tillförlitlig litteratur om detta ställe under den tidiga medeltiden, och inte heller ägarinnan kunde ge exakta upplysningar om det. Man vet att slottet ofta har varit centrum för dansk-svenska fejder och att båda parter vid flera tillfällen har satt eld på det. De en meter tjocka grundmurarna har dock hållit stånd och omsluter än i dag de skumma fångrummen i källaren, som var skådeplats för medeltidens skräck och tortyr. Här slutade många fångar sina dagar genom hängning och hudflängning, eller också dräptes de genom kokande bly som bödlarna hällde ned i de olyckligas hals. Det vattendrag som flyter genom slottets ägor, kallas än i dag **Rödan** å från den tid då svenskarna föll in i Skåne och där utkämpades så blodiga slag att åns vatten färgades rött av både svenskarnas och danskarnas blod. Enligt den muntliga traditionen har slottet under tidernas lopp bebotts av gamla krigiska hövdingesläkter, som oupphörligt låg i fejd. Från nyare tid kunde det omtalas att stället ägts av en svensk adelssläkt, vilken miste sin förmögenhet där, innan det övergick till en annan adelsfamilj, som härstammade från Frankrike. Slottsherren ägde vid sitt bröllop en jätteförmögenhet, men från den dag han med sin unga brud drog in på Rönneholm, gick allt på tok. Hustrun och han kom att leva i evig fiendskap, hans förmögenhet smälte bort, till sist upplöstes äktenskapet, och det blev bådas öde att sluta i förödmjukelse och ruin. Hustrun hatade slottet till den grad att hon, innan hon flyttade därifrån, erbjöd en närboende murarmästare att hon skulle skänka honom alltsammans, om han ville jämna det med marken. Efter en besiktning förklarade dock hantverkaren att han kunde riva ned det endast mot en betalning av 10.000 kronor, och så mycket ägde den vid

denna tidpunkt fattiga adelsfrun inte. Svågern, som, sades det, hade förbindelse med det svenska hovet, övertog därefter ägorna, men också hans liv tog en olycklig vändning. Han gjorde sig snabbt av med egendomen till en annan köpare, som emellertid inte kunde stå ut med att bo där utan i stället hyrde ut huvudbyggnaden till en dansk familj, vilken flyttade bort, när fru F. blev ägare.

Detta köp var förbundet med en egendomlig händelse.

Tillsammans med en syster och en sväger hade fru F. en dag som ung flicka gjort en tur i hästskjuts. Framför sig såg hon plötsligt ett vitt slott, idylliskt beläget med höga, lysande murar och pelarportal. Då hon ville göra sina släktingar uppmärksamma på slottet, förklarade de att de inte kunde se något och påstod att hon hade hallucinationer. Resolut hoppade hon av vagnen och sa:

— Jag lägger nu en sten här på vägen, så att jag kan känna igen platsen, när vi kör tillbaka, och om slottet då inte finns där, så är det ni som har rätt.

Det visade sig på hemfärden att det verkligen hade varit en syn, ty där låg inget slott med omkringliggande park. Den lilla händelsen förklarades som en hägring och blev snart bortglömd.

Men inemot tjugo år senare läste fru F. om ett gammalt slott som annonserades till salu. Det var Rönneholm, och det kunde köpas för ett särdeles billigt pris. I samma ögonblick som hon såg byggnaden, kände hon igen den som det slott hon hade sett under åkturen för många år sedan — allt stämde in i minsta detalj, och hon blev genast bergtagen av den gamla parken och de övriga vackra, lantliga omgivningarna. Dock förklarade hon att hon ville sova på saken, innan hon slutligen beslöt sig för köp, men på ett märkligt sätt ingrep redan dagen efter hennes syster, som inte alls var direkt intresserad av köpet, och lade allt tillrätta så att fru F:s underskrift kort därefter stod på köpekontraktet utan att hon själv senare kunde redogöra för hur det egentligen hade gått till.

Hon hade knappt fått renoverat och öppnat slottet som herrgårdspensionat, förrän de besynnerligaste saker hände. Dessa träffade dock märkvärdigt nog aldrig direkt gästerna utan koncentrerade sig till henne själv och hennes omgiv-

ningar. När hon gick ned för de gamla stentrapporna, kände hon det som om någon puffade till henne, och sedan låg hon sönderslagen och blödande. I början tillskrev hon det sin egen oförsiktighet, men dessa puffar upprepades ofta och följdes av talrika, synbarligen utpekulerade chikanerier. Tjänstefolket, som hon fick i huset, visade sig, den ena efter den andra, att vara försumliga, stridslustna och oanvändbara till arbete. Det hände en lång rad tekniska missöden i byggnaden, och då hon trött och modlös ville ge upp alltsammans genom att sälja slottet, kom köparna inte av en eller annan anledning. Om hon bara för en enda dag reste bort på ledighet, hade det vid hennes hemkomst hänt obehagliga saker. Tjänstefolket hade gett sig iväg, porslin hade slagits sönder och andra inventarier förstörts.

När vi kom dit, var det iskallt i de stora, höga rummen, och vattnet måste hämtas i brunnen ute på gården, eftersom vattenledningarna till rum, kök och bad var trasiga. Det elektriska ljuset var i olag, och vattenpumpen i källaren ville inte gå igång, eftersom motors ankare hade bränts sönder av orsaker som elektrikern inte kunde förklara. Då centralvärmen således var ur funktion, hade man tänt i de stora, gammaldags kaminerna som inte hade använts till vardags. Resultatet blev ingen värme men en kvävande rök, bl. a. i det rum som jag hade fått.

Frun försökte på sin vackra svenska att ursäktas alla missöden så gott hon kunde.

— Min far, sa hon, var en av de största jordbrukarna i Skåne, och jag har alltid levtt ett sorglöst liv, tills jag kom till det här stället. Jag kan inte ge vad som kallas en logisk förklaring till vad som hänt, och ändå är jag övertygad om att det finns krafter här som vill åt mig eller tvinga mig härifrån. Förr i tiden sa man att det kunde vila en förbannelse över en gård, men det tror man ju inte på i våra dagar. Det märkliga är dock att jag har en förmögenhet av att ha varit här förut, i en tidigare tillvaro. Jag har kommit att tro på reinkarnationen, men något bevis för en sådan tro kan man ju inte prestera. Det är som om jag skulle bindas till detta ställe som bot för ett eller annat som jag en gång har gjort mig skyldig till, fastän jag inte kan erinra mig det i mitt nuvarande liv. Jag tror på ett oundvikligt öde.

Fru F. omtalade vidare att en

holländsk dam som en tid hade bott hos henne, kunde berätta en del om slottets förflutna med hjälp av en bild av slottet, som hon höll i sin hand. (Man kallar denna förmåga **psykometri**.) Hon berättade om en skatt som hade grävts ned i parken under det att en av de många fejderna pågick; och en klärvoajant, den kände jockeyn George Killick i Malmö, hade på egendomen kunnat se äldre tiders krigare myllra in i källarrummen och lägga sig om en eld. Också han talade om en nedgrävd skatt, men detta visade sig ha varit en vilseledande uppgift. Man fann på den angivna platsen bara några människoben. Killick såg vid samma tillfälle byggnaden i miniatyrstorlek, fullt upplyst, och det hördes vapenlarm genom murarnas öppningar. Men allt detta gav, hur troligt det än kunde verka, ingen förklaring till det som senare drabbade värdinnan på det stora herrgårdspensionatet.

Fru F. bjöd oss in till kvällsmåltiden i matsalen. Under det vi satt till bords, var det som om det utifrån rycktes i dörren. Vi gick ut för att se efter orsaken, men där fanns ingen människa, och det var heller inget korsdrag i huset. Strax efteråt hördes ett starkt klirrande som om det slogs på sköld eller hjälm. Fru Schneider och fru X. började bli oroliga, och den sistnämnda sa spontant till fru F:

— Nu står det en krigare eller hövitsman eller vad jag nu skall kalla honom, här i rummet. Han står alldeles bakom er. Jag ser honom lika tydligt som jag ser er själv. Fru F. bad att få honom närmare beskriven, och det var intressant att höra de två klärvoajanta damerna supplera varandra i beskrivningen av den för oss andra osynliga skepnaden.

Fru X. fick nu vad hon kallade ”surrningar i armen”, ett välbekant tecken på att hon skulle ta en blyertspenna och skriva det som skulle komma genom hennes hand i automatskrift. Blyertsen for iväg över papperet i rasande fart, och orden som skrevs ut i ett, utan mellanrum, kunde först efteråt tydas, men med svårighet. Det var ett för oss allesamman helt oväntat och överraskande besked, som i sin korthet löd så:

August den Starke av Sachsen har haft ett jordeliv här. Det är han som går här.

Var det någon som de närvarande inte hade tänkt på i detta ögonblick, så var det väl en sachsisk

kung från en helt annan tid. Hur i all världen kunde han komma in i bilden här?

Ägarinnan, fru Schneider och jag själv gick ned i källaren. Klockan var 11 på kvällen. Lugnt skildrade fru Schneider vad hon såg av det förgångnas händelser. Hon såg olyckliga människor hänga i takkrokarna och piskas till döds, och hon hörde tydligt namnet Gustaf. Hon försökte återge det ljud som hon hörde i källaren med det gallerförsedda fängelsefönstret; det var liksom regelbundna slag med metallbesatta läderremmar. Det var som om alla dessa bilder och ljud på ett oförklarligt vis hade stannat kvar i etern.

Då fru X. litet senare kom ned i källaren, såg båda medierna en spenslig kvinna med bundna händer och ett lidande uttryck i ansiktet. Hon ville bort till fru Schneider liksom för att söka hjälp, men en skepnad med en karakteristisk ormliknande kropp försökte liksom att spärra vägen för henne. Fru F. omtalade att Killick på denna plats hade gett en liknande skildring av denna skepnad, som var densamma som hade gett den vilseledande uppgiften om skatten. En senare förklaring som vi fick, gick ut på att detta var Gustaf, vilkens namn fru Schneider strax innan hade hört.

Den krigare som hade visat sig för fru X. i matsalen, kom åter till synes. Både hon och fru Schneider såg honom på samma sätt och kunde höra honom säga:

— Jag heter Bengt Algotsson Grip — men jag kallas också August.

Jämfört med den automatskrift, som fru X. hade fått på eftermiddagen, skulle Bengt Algotsson Grip och August den Starke alltså vara en och samma person i skilda inkarnationer.

Det blev mer och mer spännande! Om medierna nu kunde gå i trans, skulle vi andra kanske kunna få Bengt Algotsson Grip alias August att tala här i källaren och få veta något om allt det som hade hänt inom dessa murar.

Men en trans kan inte "beställas", och båda medierna förklarade dessutom att de var dödströtta. Vi andra var också slutkörda, och alla beslöt därför att gå till vila och invänta vad morgondagen skulle ge.

Det blev en egendomlig upplevelse, om vilken jag skall berätta i en följande avslutande artikel.

*

SÖKARENS BOKHANDEL

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3.
Telefon: 08/69 60 27.
(Till de angivna priserna kommer oms och porto.)

Rebecca Beard:

ANDLIG TERAPI

Doktor Beard visar hur **djup gudstro** i förening med **bön** och **förbön** skapar inre harmoni och botar olika sjukdomar. Pris 12: 50.

Poul Bjerre: '

"SPOKERIER"

I denna bok, som framför allt handlar om "fallet Karin", visar dr. Bjerre att vissa parapsykologiska företeelser inte får tolkas spiritualistiskt. Pris 14: —.

Ernest Dimnet:

KONSTEN ATT TÄNKA

"Jag har inte läst någon bättre, rikare, vidsyntare bok i detta svåra och viktiga ämne", skriver fil. dr. Alf Ahlberg, som gjort översättningen. Populärt skriven, stimulerande. Pris 7: —.

Jan Friddegård:

DEN GATFULLA VÄGEN

En av Sveriges finaste och mest lästa skönlitterära författare berättar om sin väg till spiritualistisk övertygelse. "Jag vet att själens liv fortsätter i fullt medvetande efter döden, och jag berättar i denna bok utan tvekan om samtal och möten med 'döda' som är mera levande och lyckligare än någonsin här." Pris 18: 50.

Sverre Holmsen:

MORIALAND

"I MORIALAND — själens land — är vi alla kamrater, systrar och bröder, strävande mot samma, universella mål: **Guds-förverkligande** i inbördes, sökande kärlek." Pris 27: —.

Sverre Holmsen:

LEVANDE VISDOM

Ett urval aforismer från när och fjärran. Idel pärlor. Pris 9: 50.

Olle Jönsson:

BAKOM RIDAN TILL DET OKÄNDA

Den världsbekante "mirakelmannen" berättar om sina övernormala psykiska gåvor. Sökarens Bokhandels egen "best-seller": såld genom oss i c:a 80 ex. Pris 5: 75.

Thomas R. Kelly:

DET INRE LJUSET

En religiös klassiker om den inneboende förmåga som människan enligt kvä-karna har att andligt, utan hjälp av prästerskap eller läror fatta de mest betydande sanningarna. Pris häftad 6: 50, i klotband 10: —.

Norman Vincent Peale:

VAR POSITIV — LEV LYCKLIG. Pris 12: —.

HUR MAN GÖR LIVET RIKT. Pris 12: —.

"Denna bok lär ut tillämpad kristendom — ett enkelt och dock absolut vederhäftigt system, en praktiskt användbar teknik för att leva ett framgångsrikt och lyckligt liv. Och det är ett system som fungerar!" skriver förf. i förordet till en av böckerna.

Florence Scovel Shinn:

HUR MAN VINNAR LIVETS SPEL

En bok om hur man lyckas med sitt liv. Fascinerande. Inspirerande. Pris 7: 50.

Poul Thorsen:

MÄNNISKANS OKÄNDA KRAFTER

Om medier, materialisationer, telepati, psykometri, materians genomtränglighet m. m. Pris 10: —.

UPANISHADERNA

En av hinduismens heliga böcker. Översättningar och urval från sanskrit. Djupa insikter i Varat. Pris 19: 50.

C. D. Broad:

DR S. G. SOALS FORSKNING I TELEPATI OCH FRAMTIDSFÖRNUMMELSE.

Pris 2: —. Häfte.

J. B. Rhine:

TELEPATI OCH CLAIRVOYANCE I MODERN BELYSNING.

En översättning av ett föredrag som professor Rhine höll inför sällskapet för psykisk forskning i London år 1950. Pris 2: —. Häfte.

Aldous Huxley:

DEN OFÖRGÅNGLIGA FILOSOFIN

(Endast inb.) Pris 22: 50.

Are Waerland:

DEN STORA LIVSHARMONIN

(Ett urval.) Pris 10: 50.

Auran

Människokroppen är omhöljd av en lysande atmosfär, aura, och utsänder strålning. Denna är av olika polaritet från olika kroppsdelar och är särskilt stark från fingerspetsarna. Från varje finger kan i mörkrum observeras starkt lysande, decimeterlång utstrålning. Det allra starkast lysande partiet av människokroppen är solflätan, plexus solaris, som kan iakttas med sina utgreningar rakt igenom utanför liggande kroppspartier och klädesplagg.

Även från de dödas gravar utgår strålning och emanation. Denna senare kan under mörker iakttas av sensitiva personer såsom en lysande dimma, d. v. s. så länge förruttnelsen pågår. Vi vet alla, att ruttnande trä lyser i mörker, likaså rutten fisk.

Sensitiva personer ser hur den positiva polen hos en magnet utsänder ett strålknippe av innerst röd och utanför blåaktig färg och av konvergerande, avsmalnande form, under det att från den negativa polen utgår ett strålknippe av innerst blå och utanför rödaktig färg och av divergerande form, alltså bredare utåt. Dessa strålar tränger igenom fasta ämnen, även skivor av metall, varvid dessa synas genomskinliga för den sensitive.

Då vi här talar om strålar, får vi inte föreställa oss dessa som rätlinjiga utan som ett kraftfält av strålar.

Den som med de mest framgångsrika resultat har sysslat med dessa fenomen, är den store ingenjören, friherre Carl von Reichenbach, upptäckaren av kreosot, paraffin m.m., vilken ägnade mer än tio år av sitt gagnarika liv åt utforskandet av strålningsfenomenen.

Reichenbach lät sina medhjälpare undersöka alla möjliga föremål med avseende på strålning, bl. a. även metaller, och högradigt sensitiva personer kunde med endast känseln skilja på olika metaller, ja t. o. m. så tydligt att dessa personer utan hjälp från Reichenbachs sida, kunde inordna metaller i den s. k. elektrokemiska serien. Reichenbach framlade dessa resultat för den bekante kemisten Berzelius, vilken ursprungligen uppställt denna serie på strängt vetenskaplig väg, och Berzelius var högeligen förvånad över de resultat som uppnåtts med

endast känseln.

Reichenbach kallade den energi som han ansåg finns överallt i naturen och som utstrålar från människan och andra föremål, för **Od**. Genom de tusentals försök han utförde, ansåg han sig ha konstaterat att denna kraft kan överföras på avstånd från t. ex. en person till en annan och från föremål till föremål. Denna överföring kan ske inte endast direkt genom luften utan även tvärs igenom fasta ämnen, dörrar, murar etc. och på betydliga avstånd.

Allt detta upptäckte och konstaterade Reichenbach cirka 30 år innan de s. k. radioaktiva ämnena upptäcktes av makarna Curie. Hans uttalanden och resultat möttes dock med misstro och förnekelse av en stor del av den lärda världen, samt, som vanligt, med hån och begabbelse av den alltid tvärsäkra okunnigheten.

Vid försök som jag utfört i mörkrum, erhöles samma resultat. Vi vistades i underjordiska valv och hade det mest fullkomliga mörkrum som kan erhållas. För att försöken skall lyckas måste rummet vara fullkomligt mörkt, inte en ljusstråle får tränga in, inte ens i tionde reflexen. Det dröjer ganska länge, en timma eller mer, innan ögat uppfattar något i detta mörker. Först skymtades väggarna som en grå dimma och begränsningen mellan taket och murarna som en mörkare rand, våra egna skuggor syntes, väggarna blixtrade. Sedan framträdde våra figurer tydligare, kinderna, öronen och händerna syntes, fingrarna lyste, och från varje finger syntes utgå en lysande atmosfär såsom ett strålknippe, 2 à 3 gånger längre än fingrarna själva, från de tre mellersta fingrarna kraftigast och allra starkast från pekfingrarna. Den negativa handens ljusutveckling betecknades såsom röd till blågrön, den positiva såsom blå till rödgul och ljusare. Denna senare syntes tydligare än ljusutvecklingen från den negativa (min högra hand). Själv kunde jag inte med säkerhet iakttä färgskillnaderna. De stämmer emellertid med de som Reichenbach uppger. Munnen och tänderna lyste, andedräkten syntes som en lysande dimma, ungefär som utandning i kall luft. Vid slag med båda händerna mot varandra observerades liknande fenomen. Ringarna

på fingrarna syntes såsom mörka skuggor på dessa. Det starkast lysande partiet av kroppen var trakten nedanför maggropen, d. v. s. läget för plexus solaris. Denna observerades som en lysande fläck med i synnerhet uppåt gående strålar och förgreningar. De starkast sensitiva såg fläcken med sina utgreningar som en knuten hands storlek eller något större. Den positiva polen på en stark magnet syntes utsända emanation, som iakttogs vara konvergerande och den negativa en motsvarande divergerande. När en butelj, som innehöll kolsyrat vatten, öppnades, uppstod en kaskad av ljus, flera meter hög, och varje gång buteljen skakades och proppen öppnades, uppstod samma fenomen och framkallade utrop av förtjusning hos deltagarna. När vattnet hälldes ut, syntes även detta lysande. Färgen på ljusutvecklingen betecknades som rödgul. När man repade med käpp eller ett hårdare föremål på väggarna eller golvet, framkallades lysande strimmor.

Vi känner till denna s. k. elmseld, som i mörker syns lysa från spetsar och hörn på kyrktorn, skeppsmaster och åskledare, ja även från öron och man på hästar och t. o. m. från människans huvud. Helgonglorian är ingen myt utan verklighet. "Vi lever i en värld full av lysande materia."

Vetenskapen har nu kommit så långt att dessa strålningsfenomen, i synnerhet de som utgår från människokroppen, instrumentellt kan påvisas, ja t. o. m. mätas. Det är även möjligt att fotografiskt erhålla tydliga bilder av dessa fenomen, t. ex. de relativt starka utstrålingarna från den mänskliga handen. Professor Alrutz i Uppsala gjorde på sin tid omfattande försök rörande dessa handstrålar och kom till samma resultat som Reichenbach, nämligen att strålarna verkar på avstånd. Det har lyckats professorerna Sauerbruch och Schumann, Berlin, att fastställa en elektrofysiologisk företeelse i människokroppens omgivning och att effekten härav sträckte sig till ett avstånd av mer än två meter.

Därmed är den sedan länge, ja egentligen sedan urminnes tider omtalade och omtvistade mänskliga **auran** fullt vetenskapligt och instrumentellt påvisad.

Anm. Ovanstående är hämtat ur ett manuskript "Förborgade krafter hos människan och i naturen" av Mats Sperlings, ingenjör och f. major. Sperlings var född 1857.

Makarna Coral och Jim Lorenzen, som står i spetsen för den civila UFO-undersökningsorganisationen A.P.R.O., Tucson, Arizona, USA, gjorde förra året en resa till Sydamerika. De mottog då en hel del rapporter om UFO-fall, av vilka ett halvdussin i korthet redogjorts för i The A.P.R.O. Bulletin. Vi återger här två riktigt fantastiska händelser.

Läkare får hjärtattack efter besök av "marsmänniska"

Dr Luis Sanchez Vega, en välkänd allmänpraktiserande läkare (M.D.) i Caracas, Venezuela, uppges ha konfronterats med en liten (mindre än fyra fot — en fot är 3.05 dm) främmande varelse på sin mottagning den 7 augusti, 1967. Saken läckte ut till pressen genom brodern, Julio, även han läkare, sedan Vega fått en hjärtattack, vilken antogs vara en följd av chocken vid den främmandes besök. Historien, som den kom från Vega, säger att han inte visste hur den lille mannen kom in på mottagningen, men att denne på perfekt spanska bad om en kroppsundersökning och sedan sade till läkaren att inte bli förvånad över hans abnormt höga temperatur, eftersom han inte var från jorden. Mannens utseende var ovanligt: stort, runt huvud; stora, runda ögon; inga öron (eller öronhålor); en streckliknande mun och mycket egendomliga tänder. Han hade sammanlagt tio tänder, fem i över- och fem i underkäken. Den "lille mannen" talade om för Vega att han kom från en annan planet, att han och hans landsmän lärde sig språk med hjälp av en maskin, att deras fortplantning inte var lik jordvarelsernas och att han inte hade några föräldrar, att det på jorden hade varit en stor översvämning för cirka 9.000 år sedan och att om inte folk var försiktiga, kunde ännu en sådan översvämning förorsakas.

Det har inte gjorts några ytterligare undersökningar av denna händelse, skriver The A.P.R.O. Bulletin, men tidskriften kommer att lämna alla nya informationer, när sådana finns tillgängliga.

"Varelser" tar sig in i sovrum

Följande fall är endast ett av många, där underliga varelser tagit sig in i sovrum i Caracas i början av

augusti månad, 1967. Pedro Riera väcktes klockan två på natten den 6 augusti vid att hans säng skakades. Han fick syn på en liten varelse, cirka tre fot hög (9.15 dm) med stort huvud och iförd skimrande overall, som stod vid änden av sängen. Riera hoppade bestört upp, och då "flög" den besynnerliga varelsen ut genom fönstret. Riera gick fram till fönstret men kunde inte se något, eftersom han bländades av ett flerfärgat ljus som kom från marken. Han gjorde ingen ytterligare undersökning, ty när han var klädd, hade ett lätt regn börjat falla, och han ville inte bli våt. Följande dag upptäckte emellertid han och andra personer ett halvcirkelformat ställe framför hans bostad, där det fanns spår i marken och små fotavtryck av rödaktigt stoft. — Riera beskrivs av grannarna som en pålitlig och trovärdig person, och hans onkel, kapten i civilflyget, sa, sedan han hade korsförhört Riera i flera timmar, att han trodde att denne hade sett det som han berättat om.

Anm. Sökaren inför inte de två ovanstående korta redogörelserna med anspråk på att de är pålitligt äkta UFO-fall. Vi vet inte, vad som ligger bakom; men det kan ju hända att det rör sig om verkliga tilldragelser. Vår källa, A.P.R.O., är en organisation med gott anseende, vilken till sig knutit flera personer med vetenskaplig utbildning. Deras svenske representant är f. ö. K. G. Rehn, författare till "De flygande tefaten. Dokument och teori".

TEHERAN-PROFESSOR OM UFO

En naturvetenskaplig professor vid universitetet i Teheran, Persien, dr. Hashtrudi, anser att "det är mycket sannolikt att UFO:n... är rymdfarkoster som sänts till jorden av högt utvecklade invånare på någon planet som befinner sig långt bort från jorden och som är mycket äldre än vår planet".

Professor Hashtrudi framhåller att det kan vara risken för förorening av andra planeter genom våra atom- och rymdexperiment som UFO-varelserna främst oroar sig för. Det kan hända att de har utrotat sjukdomsvirus hos sig själva och inte kan tillåta att farkoster från jorden för med sig olyckor till deras planet.

(Källa: UFO Investigator, Washington.)

FRANK E. STRANGES

Vid den UFO-kongress som hölls i Mainz, Tyskland, förra året, deltog som inbjuden talare "dr." Frank E. Stranges från Förenta staterna. För pressmän omtalade han utanför själva kongressen att han i det amerikanska militärhögkvarterets byggnad, Pentagon, i Washington hade sammanträffat med en man från Venus vid namn Val Thor. Han hänvisade vidare till sin bok "My Friend From Beyond Earth", där han ger hela historien.

Denne Stranges inbjöds av Ifologiska Sällskapet till Stockholm, där han höll två föredrag. Vi har fått veta vad Stranges kostade IS. Han var inte billig, fordrade fritt uppehälle med hotellrum för tre personer. Han hade sekreterare med sig, och sällskapet hade inga anspråkslösa vanor. Att Stranges togs till Sverige berodde kanske mest på en tillfällighet. Han hade fått inbjudan att besöka Finland och tog då på IS-ordföranden Linders initiativ vägen över Sverige. Under föredragen använde han enligt uppgift mycket teatraliska effekter av en sort som kanske kan gå hem i Amerika men inte hos oss. Under det första föredraget trissade han upp förväntningarna, under det andra stannade han berättelsen på höjdpunkten och hänvisade till sin bok, där alla närmare informationer skulle ges. En del som antecknade sig för boken, har fått den, andra inte. Bokens innehåll är mycket magert.

I UFO Nachrichten, den tyska UFO-tidskriften, publicerar Karl Veit, som var Mainz-kongressens organisatör, en lång rad biografiska notiser om Stranges, bl. a. följande titlar och utnämningar.

1. Doctor of Divinity — Church School of Theology / New Hampshire
2. Doctor of Divinity — Williams College / Berkeley, California
3. Graduate of North East Bible College
4. Graduate of North Central Theological Seminary
5. Doctor of Philosophy
6. Bachelor of Theology
7. Master of Theology
8. Bachelor of Religious Education
9. Doctor of Psychologie
10. Master of Humanities (Hong Kong)
11. Doctor of Laws
12. Doctor of Metaphysics
13. Director of Instructors — Faith Bible College — Theological Seminary / Fort Lauderdale, Fl.

14. President — International Evangelism Crusades, Inc.
15. Director — National Investigations Committee on UFOs
16. V.-Pres. — Globe International Pictures Corp.
17. Accredited Diplomat — American Academy of Professional Arts
18. Doctor of Philosophie, Degree in Criminalogy
19. Member Board of Directors — World University / Tuscon, Arizona
20. Member, Advisory-Board, Mayer Yarty, Los Angeles/California
21. Honorary Attorney General — State of Louisiana
22. Former Special Agent — Pan American Secret Service
23. Producer - "STRANGE SIGHTINGS" & "PHENOMENA 7,7"
24. Associate Producer "NO TEARS FOR THE DAMNED"
25. Producer Forthcoming Film "HOLLOW EARTH AND UFOS"

Veit skriver:

"Tyvärr har vi först efter kongressen kommit i besittning av denna fullständiga lista, som härmed för första gången publiceras i Europa. Dr. Stranges' blygsamhet är desto mera berömvärd, då han inte själv under konventet gav offentlighet åt sina meriter, men dock gav oss inblick i sin urkundsserie."

För att få ett omdöme om Stranges' meritlista skrev vi till direktör Jim Lorenzen i A.P.R.O. Han svarade:

"Om de biografiska uppgifterna om Frank Stranges har lämnats av Frank Stranges, är de helt och hållet meningslösa, ty min erfarenhet av honom visar att han gärna hittar på vad som helst som för tillfället passar hans syften. Enligt min uppfattning är han ingen sann forskare med något som helst värde utan i stället en sorts "show-business"-man som avser att tjäna pengar. Jag skall ge ett par exempel på Mr. Stranges' uppträdande, vilka kan demonstrera min uppfattning om honom:

1. I San Diego, Kalifornien, visade han i TV en vanställd jätterocka, och påstod att det var en varelse från ett flygande tefat.

2. I ett TV-program från Los Angeles visade han ett UFO-foto som tagits vid White Sands försöksfält av Miss Ella Fortune. Han påstod att det fanns 40 vittnen till denna händelse. Han hade erhållit fotografiet av mig med den sär-

skilda upplysningen att det bara fanns ett vittne — fotografen.

Av detta kan Ni förstå varför jag inte har något förtroende för mannen. Jag känner också till mycket annat om honom som är av samma karaktär.

Eder
L. J. Lorenzen
Director"

Enligt uppgift i tidskriften Quick har Stranges i Kalifornien dömts till böter för att ha sålt falska kyrkoherdediplom. NICAPs dokument-samling The UFO Evidence nämner att en "kontaktad" vars beskrivning passar på Stranges, olagligen sålt teologie doktorsdiplom.

Värdet av Stranges alla titlar är svårt för oss att bedöma, men med hänsyn till hans karaktär och till innehållet i hans böcker och det förhållandet att en doktorstitel kan erövas vid olika icke-akademiska institutioner i USA utan så mycket mer än viljan att ta en grad, vågar vi påstå att detta samlande på imponerande titlar som Stranges ägnat sig åt, i stort sett inte är annat än ett tomt spektakel.

VÄRLDEN GÅR UNDER

I november skrev Alma del Monte i tidskriften Aquarius, Danmark, att det flera gånger under senare år har hänt att olika religiösa grupper sagt att nu kommer jorden att gå under. Hon omtalade vidare att hon för fem år sedan fick veta att Danmark skulle ödeläggas av en katastrof men att hon själv och hennes sagesman skulle bli räddade av ett flygande tefat till Schweiz, vilket senare ändrades till Skottland. Och för några år sedan tog en grupp troende någonstans sin tillflykt uppe på ett berg för att undgå förintelsen.

Alma del Monte nämnde också Universal Link-gruppen i Borup, Danmark, som trodde att en katastrof skulle drabba hela jorden senast vid julen, 1967, och "Mästaren" (Kristus, Orthon) skulle komma till människorna. De troende anlade landningsbanor för flygande tefat, som skulle komma och ta dem till en annan planet, medan Ragnarök pågick. Sina meddelanden fick de från "Orthon", som talade genom en chaufför inom gruppen. Flera upphörde med sitt förvärvsarbete, en del tog sina barn ur skolan — samtidigt köpte de troende land som de tänkte odla, när de skulle återkomma för att ta jorden i besittning.

I detta sammanhang nämnde Alma del Monte även Frank Stranges,

som säger sig ha sammanträffat med "Valiant Thor" från Venus, som då arbetade i det amerikanska militärhögkvarteret Pentagon. Hon undrade om inte Valiant är namnet på en tecknad figur. Jo, det finns ju en tecknad seriefigur som kallas prins Valiant. Namnet är engelskt och betyder tapper. — När det gäller suspekta kontakthistorier, kan man observera att "rymdmänniskornas" namn ofta har jordiskt utseende. "Valiant" är alltså ett vanligt engelskt ord. "Thor" är först och främst namnet på en gud inom den nordiska mytologin. "Sananda", som Mark Age-gruppen säger sig stå i kontakt med, är ett namn av indisk typ, och "Orthon" liknar grekiska ord, såsom Platon, Solon, Zenon etc.

Sökaren hade i nr 6, 1965, en artikel av C. A. Honey, "Världens undergång", som handlade om en grupp missledda människor, som fått psykiska meddelanden om att en katastrof skulle drabba jorden. — Det finns anledning att än en gång varna för meddelanden av denna art. De kan synas mycket övertygande för människor som inte har så väldigt stor erfarenhet av att kritiskt bedöma utomnormala psykiska och psykofysiska fenomen. Men all vår erfarenhet visar att sådana här händelser inte är annat än sken och villa. — Vi skulle önska att goda idealister inte behövde ramla i fallgropar av det här slaget.

INGA TEFAT FÖR PRAVDA

Som många torde ha läst i nyhetspressen tillkännagav den partidirigerade tidningen Pravda, Moskva, i slutet av februari att det inte existerar några flygande tefat. Den ryska vetenskapsakademiens avdelning för allmän och tillämpad fysik hade vid ett specialmöte fastslagit att alla rapporter om UFO inte är annat än propaganda och alla de iakttagna föremålen av välkänd natur. — Vi för vår del får endast hoppas att detta uttalande i Pravda inte alltför mycket kommer att försvåra de ryska UFO-forskarnas arbete utan att det nyligen startade forskningsprojektet kan utföras.

EKONOMISKT STÖD TILL SÖKAREN

Sven Richard, Skärblacka, 6:—; Sigvard Andervad, Annerstad, 5:—; Gunnar Vi-berg, Ryd, 2:50; Ann-Marie Kraatz, Ängelholm, 6:—; Anonym, 100:—; Martin Stål, Stockholm, 10:—; Anonym, 106:—. Summa kronor 235:50. Mycket tack och bästa hälsningar till alla givare!

Red.

Att minska bördan av jordens lidande

Sökarens redaktör har inbjudit mig att medarbeta i denna tidning, och det finns tre orsaker till att jag gärna vill skriva ned några tankar, som ligger mig nära om hjärtat. Den första är att Sökaren synes mig vara ett bra namn på en tidning, som söker sanningen. Den andra är att denna tidning på mig gjort intryck av att vara fri och obunden av dogmer, sekter och förbund och — som signaturen Varg-Kajsa skrev en gång i gamla dagars Frisksport — ”är fattig nog att ha allt att erövra av livet”. Den tredje och kanske viktigaste är att Sökaren på mig alltmer gjort intryck av att ha en varm och kärleksfull, på sann medkänsla grundad, inställning till livet och tillvaron.

Hela mitt liv och intensiva sökande efter en fast mening i tillvaron har fört mig fram till att Kärleken, som också är Visdom, är tillvarons stora kraftkälla. Jag hade den stora fördelen att i denna inkarnation födas som ett lyhört och känsligt barn. Ända från det jag av egen kraft kunde resa huvudet över vaggkanterna har jag ett minne av att jag ville utforska allt som kom i min väg. I glöden efter min barndoms björkvedsbrasor såg jag underbara slott och städer växa fram, och mitt sinne förtrollades av glansen och skönheten i de snabbt växlande glödernas Fata Morgana. Ofta glömde jag strumpan på halva benet, och min mamma fick gång på gång påminna mig om att skolan väntade. En gång var en myndig och framgångsrik farbror hemma en morgon och såg mig sitta som bergtagen och blicka in i glöden. Bekymrad viskade han åt far: ”En liten drömmare. Såna blir det aldrig något av.” Små barn är emellertid mycket äldre än de vuxna tror. Jag minns min reaktion vid orden, fastän jag låtsades om ingenting: ”Vad vet den där farbrorn om mig och vad jag ser för något fint i glödena. Om han bara visste hur sant det är. En gång skall min vackra dröm bli verklighet.” Så känner troligen alla barn det, ty de lever ännu i den gudomliga världens efterglans; materiens trängsel, ränker och tyranni har ännu ej nått in i deras själ.

Den stora svårigheten i livet

är att gå genom åren och årtiondena utan att förlora sin tro på en rättvis, kärleksfull och vis ordning på den jord vi är satta att växelverka med i vår utveckling till färdiga människor.

Sedan vi för någon miljon år sedan tog språnget ned ur träden och ut ur det instinktstyrd, grova djurriket, har vi haft en lång och farlig väg att gå — i förlitan på en sviktande intelligens och allt farligare och farligare vapen. Nu — år 1968 efter Kristi födelse — har vi äntligen kommit därhän att vi kan se slutet på vägen framför oss, och vi vet att vi är farligt nära bräddjupet. Vi har skövlat och sugit ut jordklotet, bestulit och förslavat de svaga, förgiftat jord, vatten och luft och kommit själva klotet vi går på att skälva i ångest inför våra stundande planer. Det är inte alls någon vacker värld vi ser ut över idag. Men det är vår värld just nu, och vi är satta att göra något åt den. Att vi behöver göra en grundlig omprövning, vet vi. Det är då en god hjälp att det i tätande antal ute i världen växer upp fördomsfritt strävande andliga tidningar som Sökaren och en fri andlig vetenskaplig litteratur med sanningen som riktstjärna.

Men det räcker inte med detta. Den enskilda, sökande människan måste också tillägna sig förmågan av inre stillhet, d. v. s. lära att lyssna inåt sig själv och sedan ha modet och uthålligheten att följa sin genius.

Vi har därvid stor hjälp av att studera mänsklighetens stora fria sökargestalter, som var på sin väg kommit fram till tillvarons kärna — där stillheten och svaret finns.

Till mina mest älskade lärare i andens värld räknar jag Indiens helgonlike och samtidigt realistiske ledare Mahatma Gandhi. Hans digra självbiografi ”Mina experiment med Sanningen” har följt mig genom ett 30-tal år. Jag läste den första gången omkring 1938, med samma betagenhet som jag i 10-årsåldern läste Robinson Crusoe, alla dåtida pojkars hjälte. Men här var en Robinson Crusoe, som inte fått

en enslig och övergiven ö att förvalta utan ett lidande och skälvan- de världsrike med 400 miljoner i förtvivlan eller uppbrott stadda själar. — Gandhis släkt hade i många generationer varit vegetarianer men under sina studieår i London övergick han till köttkosten. Det experimentet oroade honom, och en vacker dag beslöt han att bli vegetarian — men inte för sin hälsas skull utan, som han förklarade det, ”för att minska bördan av jordens lidande”. — Så länge jag lever kommer Gandhis dramatiska beskrivning av hur han började sitt ledarkall över Indiens folk att stå för mig som förebilden för sann demokratisk ledarkonst.

Som framstående advokat

levde Gandhi som en förmögen och bortskämd miljonär mitt bland de fattiga han var satt att hjälpa. En vacker dag beslöt han att ge bort allt vad han ägde utom det allra nödvändigaste — sin enkla klädnad, sin säng, sin väckarklocka och några böcker. Och på så sätt levde han till sin död — då han föll för en fanatisk lönnmördares kula. Men så starkt var hans rotfäste i den kärlekens väg han gjort till sin, att hans sista gest var att lyfta sin hand till förlåtelse och välsignelse över den som sänt den dödande kulan genom hans kropp.

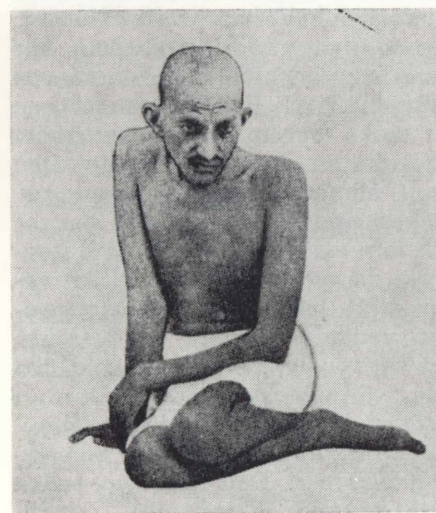
Det är otänkbart att vandra tillsammans med Gandhi utan att ta intryck av hans enkelhet och sanningsslidelse och åtminstone någon gång söka pröva halten av hans erfarenheter. Vid början av sin bana som folkledare, då han vistades bland den fattiga och förtrampade indiska folkspillran i Sydafrika, gjorde han till en början en stor insats i sjukvårdens och hygienens tjänst. Då det var svårt att mobilisera upp frivilliga till hjälp för en så självklar hygienisk åtgärd som tömningen av latrinerna, gick han själv före vid det arbetet. Här liksom vid sjukvården fann han också att det var nödvändigt med den rätta tankeinställningen:

”Ett sådant tjänande är meningslöst, så framt det inte sker med glädje. Utföres det endast för att

man vill synas eller är rädd för vad folk skall säga, så verkar det bara hämmande och nedbrytande på en. All tjänst som göres utan glädje hjälper varken den som tjänar eller den som tjänas.”

Gandhis böcker var mitt bästa sällskap vid frisksportarnas första skogshuggarkurs under beredskaps-åren 1942—43. — Frampå vårvintern började det lukta ”pyton” från vårt väldiga frilufts-dass när de manshöga, hårdfrusna latrinpelarna under sittgluggarna tinade i solgas- set. Vi hade en diskussion om vilka som ville åta sig att rensa augiasstallet, men ingen var vidare hågad att hjälpa till. Med Gandhis föredöme i gott minne gick jag bort till ”stallet” nästa morgon, beväpnad med en yxa och en spade. Solen låg på, och lukten var kvävande bland den långa raden av tunga latrinpelare. Men spaden och yxan gjorde underverk och snart var ”stallet” rensat. Hela tiden hade jag Gandhis ord i minnet — att ett tjänande utan glädje är meningslöst. Och det märkliga hände att lukten liksom spårlost försvann från medvetandet. Jag kände mig verkligen glad och lätt till sinnes, och arbetet gick som en dans.

Den gången kom jag underfund att det är vår inställning till saker och ting som gör dem smutsiga eller rena.

Mahatma Gandhi

När medkänslan födes

Det var inte Gandhi som grundlade mitt icke-våldstänkande. Det var den då mer än 70-åriga, reslige och ädle f. d. folkhögskolerektorn och riksdagsmannen Oscar Lundgren, som ledsagade mig in i dessa tan-

kar. Vi bodde i början av 30-talet som grannar i Lerum, och jag var ivrigt upptagen med att skänka liv åt Frisksports spalter. Gamle Lundgren läste med levande intresse det hojtande och stormande ungdomsbladet. En dag bjöd han in mig och tidningens specialist på ”Kraftkarlar och kraftprov”, Oscar Pettersson — alias signaturen ”Björn Järnsida” — på en underbart elegant och läcker vegetarisk måltid, tillagad efter Bircher-Benners bästa recept. Det var första gången jag åt en vegetarisk måltid, och den var underbar.

Oscar Lundgren berättade för mig hur han blev vegetarian — och det var mycket längesen. Som liten herrgårdspojke på några få år hade han av sin snälla mamma och pappa begåvats med ett lamm, som följde honom i vått och torrt, i lek och skutt dagen lång. Men en söndag var lammet borta. Lille Oscar sökte förtvivlat efter det. Det blev lammbringa med dillsås den middagen. Men pojken började ana något. — Mamma, mamma, sa han, är det mitt lamm du har tagit till middag! Och mamman måste erkänna. Lille Oscar rusade gråtande från bordet, vägrade att äta.

När han berättade historien för mig, såg han mig allvarligt i ögonen och sa:

— Det är 70 år sen den dagen och jag har aldrig smakat kött sen dess! — Hans berättelse gjorde ett djupt intryck på mig, men det skulle dröja ännu många år innan jag verkligen blev vegetarian på det sätt som är etiskt hållbart. Det skedde sedan jag varit småbrukare några år och mjölkat egen ko och fått uppleva kons kärlek till sin kalv. ”Lill-Svana” hade fått en vinglig lillkalv som förtvivlat råmade och sträckte sig efter henne där hon stod fjättrad med sin järnklave i kätten invid.

— Det där kan inte vara riktigt, tänkte jag, att skilja modern från sitt barn. Så jag gjorde rent med kättar i lagårn och släppte samman ko och kalv i en enda stor, härlig hage med doftande, färsk halm i massor på golvet. Ni skulle sett kons blick när hon fri kunde slicka sin kalv! Vackrare, mer ömsint modersblick har jag aldrig sett. Den gav mig förklaringen till att Indiens kor är ”heliga”. Några månader senare bjöds det vid en hembygdsfest på Sollerön på smörgås. Jag hade bett om ost och fick en smörgås med medvurst i stället. Asch, tänkte jag, varför bråka om en liten köttbit en enda gång! Men i detsamma jag sat-

te tänderna i köttskivan, hände något märkligt. För min inre syn såg jag Lill-Svanas blick när hon slickade sin kalv, såg den i jättestorlek i all dess strålände skönhet och glans. Samtidigt förnam jag som om ett strålknippe genomför mig, ett

Albert Schweitzer

strålknippe av det jordens förtätade lidande som kommer djuren till del i vår sold. Jag spottade ut köttskivan som om den varit giftig, och sen dess har allt ätande av kött varit ett övervunnet stadium i mitt liv.

Medkänsla med människor och medkänsla med djur är strålar från samma medvetandets sol. Varje andligt sökande och forskande människa lär sig omsider förstå att varje djur på utvecklingens långa vindelväg når sitt ”människliga” stadium. Vi som nu så stolt kallar oss människor — utan att egentligen ha uppnått den värdigheten — mördar ännu vilt och trampar saklost ned liv omkring oss. Men så kommer det inte att fortsätta. Det lidande vi åsamkar andra går enligt ödeslagen snabbt tillbaka till oss själva. Så luttras ”Människan” fram inom oss. Vi får medkänsla med allt levande.

Medkänslans mästare

Jag vet ingen västerländsk författare som bättre och ärligare tolkat medkänslans evangelium än ”Urskogens läkare”, Albert Schweitzer. I boken ”Mellan urskog och vatten” ger han denna lilla glimt av sitt möte med en ensam, sörjande negerkvinna: ”Av en tillfällighet kom jag att närvara då en transport av upp- bådade bärare inskeppades vid N’Gômô för att sjöledes föras till Kamerun. Nu fick infödingarna på allvar erfara vad krig betydde. Un-

der änkornas klagan hade flodångaren lagt ut. Röken försvann i fjärran. De församlade hade redan skingrats. På en sten vid stranden satt en gammal kvinna kvar, stilla gråtande. Hennes son hade måst följa med transporten. Jag tog hennes hand i min för att trösta henne, men hon fortsatte att gråta, som om hon ingenting hörde. Plötsligt kände jag att också jag grät, grät tyst som hon, medan solen sakta sjönk.”

Men Läkaren i urskogen utvecklades vidare allteftersom åren gick, och livet i alla dess former blev alltmer heligt för honom. I sin bok ”Kultur och etik” skriver han: ”Verkligt etisk är människan blott när hon lyder det inre tvånget att hjälpa allt liv som hon kan bistå och aktar sig för att skada något som har liv. — Livet som sådant är heligt för henne. Hon rycker inte av ett löv från trädet, bryter ingen blomma och aktar sig för att trampa på en insekt. När hon sommartid om natten arbetar vid sin lampa, håller hon hellre fönstret stängt och andas kvav luft än hon ser insekt efter insekt falla ned på bordet med svedde vingar.

Går hon efter ett regn på gatan och får se en dagmask, som har förrirat sig upp på den, tänker hon på att den måste torka bort om den inte i tid kommer på jord, där den kan äta sig ned, och förpassar den från den dödsbringande stenläggningen ned i gräset. — Hon är inte rädd för att förlöjligas som sentimental. Det är varje sannings öde att innan den blir erkänd vara föremål för löje. —

Etik är ett gränslöst ansvar mot allt som lever.”

Den perfekta fängelsechefen

Det har förunnats mig att i detta jordeliv vandra genom samhället från för till akter och klättra från kölsvinet upp till översta rån. Jag har i min iver att lära känna ting och förhållanden prövat alla slags yrken, från skogshuggarens, sjömannens, fabriksarbetarens, hissgrabbens, bonddrängens och byggnadshantlangarens till tidningsredaktörens och bokförläggarens. På min jakt genom djungeln har jag samtalat med kungar, statschefer och luffare, vismän och fängelsekunder, alltid på sök efter det sant mänskliga hos dem. En skogsbondes grova rygg, garvade handslag och svordomsspäckade tal har givit mig mer sann tilltro till människan än många välsvarvade förkunnare av

kärlekens evangelium. En putsad och pedantisk fängelsechef av gamla skolan beskrev en gång en hel timma för mig hur fint perfektionismen i ”hans” fängelse fungerade. Men när jag gick ut från hans kyliga kontor, passerade jag en glugg till en av celldörrarna där en förgrämd ung man stirrade hätskt emot mig.

— Hur gillar du chefen? frågade jag honom.

— Hatar honom, sa han. Vi hatar honom allihop. Han är den perfekta, kallsinniga rättshavaren, som tar varje tillfälle i akt att bestraffa och hålla oss nere. Aldrig en uppmuntran, en generositet, ett vänligt ord. Bara byråkrati och reglemente. Finge jag bli ensam med honom en enda gång —

Då kom Bernard Shaws ord för mig: ”Det förfärliga är inte att vi hatar människorna, det förfärliga är vår likgiltighet för dem.”

Men nu skall jag berätta om en annan människa, jag mötte, som följde sitt hjärtas väg och gav ut sitt liv och sin läkande förmåga åt de många.

Värmlandsflickan med de halmgula flätorna

En gång i min ungdom mötte jag i London en gammal, fin och av mödor och omsorger nedtyngd och sliten kvinna. Hon var över 80 år och hennes hjärta var slut. Det ville bara stanna och vila. Men hon ville inte dö — inte än. Hon anförtrorde mig, att hennes man var sjuk, svårt sjuk. Han behövde dagligen hennes vård — ännu en tid. Hon fick helt enkelt inte dö före honom! Men sen, så finge hon vila. En gång, berättade den lilla damen för mig där vi satt i hennes lummiga trädgård i första den, när jag var en 16-års vacker värmlandsflicka med stora halmgula flätor och med livets röda rosor på kinderna, hade jag en underbar dröm. Jag drömde att jag såg hela jorden framför mig som en levande kropp; läraren hade vid geografiekationen den dagen talat om ”jordkroppen” och dess funktioner. Jag såg nu nation efter nation som organ i denna ”kropp”. Det och det stora landet var hjärnan. Ett annat var magsäcken, ett tredje lungorna etc. etc. Och samtidigt hörde jag en röst beskriva alltsammans för mig. Till slut var bara det lilla landet Sverige långt där uppe i norr kvar. Men vad hade det ”organet” i jordkroppen för funktion, undrade jag. Och ängeln — det var bestämt en

sådan i bakgrunden — svarade:

”Sverige är de vita blodkropparna, de som går ut och läker jordkroppen när den är skadad och sjuk.”

Den gamla såg på mig med sina goda ögon och sade: — Nu visste jag med ens vad jag ville bli: sjukvårdare, sjukgymnast! Och så utbildade jag mig, fick de högsta betygen i min klass och styrde färden ut till den sjukaste och största stad jag kunnat finna: världsstaden London. Och här har jag nu arbetat och verkat utan avbrott i mer än 60 år. Men nu är det gamla hjärtat slut och jag vill vila —

När vi skildes, kramade hon min hand så varmt och välsignade mig med sin blick av barn och åldring. Jag visste att jag mött en av de visa på jorden, som funnit sin uppgift och varit trogen mot den.

Att vara vit blodkropp på jorden kan synas nog så enkelt och obetydligt i en värld av bomber och bullrande tal. Men vita blodkroppar, som offrar sig helt för kroppens hälsa och liv, behövs bättre idag än någonsin förr på vår sjuka jord.

Det finns en gammal profetia, att ”Ljuset skall komma från Norden”. Som mycket av folkloren har den en kärna av sanning i sig. ”Ljuset från Norden” är förebudet om den nya världsimpuls, som skall nå jordzonen i detta sekel, och vars ”inlagsvinkel” först träffar Norden. Denna nya världsimpuls som bär inom sig den andliga vetenskapens utbredning, skall lära människorna att tänka logiskt, d.v.s. enligt budet att älska sin nästa som sig själv. Den skall eliminera krigen, farsoterna, maktkampen om land och pengar och lära oss bygga upp en jord i endräkt, harmoni och skönhet. Att vägen dit är lång och går genom mycken vanda och svåra katastrofer, det vet vi alla, men de som likt den lilla värmländska sjukvårdaren i London lärt sig bli ”vita blodkroppar” har känt föreningen av den vår som kommer. Den vår som redan våra krigiska vikingarnas vismän siade om i Valans spådom:

Upp ser hon stiga
för andra gången
jord ur havet
vårligt grön.

Där skola vikingars söner
i visdom bygga
och endräkt bo
till evig tid.

ZOROASTER OCH BAHÁ’U’LLAH

Av SVERRE HOLMSEN

● **Mänsklighetens enhet.** ”Jorden är ett enda land och människorna dess medborgare.”

● **Ett fritt och oberoende sökande efter sanningen.**

● **Religionens enhet.** Det finns bara en Gud och därför bara en religion. De uppenbarelser som kommit genom Abraham, Krishna, Moses, Zoroaster, Buddha, Jesus och Muhammed är som kapitlen i en enda bok.

● **Harmoni mellan vetenskap och religion.** Religion som förnekar vetenskapen hamnar i vidskepelsens trask; vetenskap som förnekar religion hamnar i materialismens dystera moras.

● **Universell och obligatorisk skolutbildning.**

● **Eliminering av alla slags fördomar,** förutfattade meningar, ogrudade uppfattningar, inrotade vanföreställningar, när det t. ex. gäller nation, politik, ras, vetenskap, religion och klass.

● **Jämlikhet mellan man och kvinna.** Män och kvinnor är som de två vingarna på en fågel; för balanserad flygning måste båda vingarna vara starka.

● **En andlig lösning på de ekonomiska problemen.** All lagstiftning för lösning av ekonomiska problem visar sig fruktlös tills människan lärt sig älska sin nästa mer än sig själv.

● **Ett universellt språk** vid sidan av alla världens nationella språk och dialekter, ett allas internationella språk.

● **Universell fred.** Krig måste avskaffas för alltid och en universell fred förverkligas genom en världsfederation, en världsregering, en världsdomstol och en världspolis.

Shoghi Effendi skrev: ”De mänskovänliga och andliga grundsatser som för decennier sedan förkunnades av Bahá’u’lláh i den mörkaste Östern, och av honom formades till en sammanhängande plan, blir erkända, den ena efter den andra, som kännetecken på en progressiv civilisation av en cm deras ursprung omedveten värld. Och känslan av att mänskligheten har brutit med det förflutna samt att den gamla ledningen inte kan föra

oss genom nuets nödlägen har fyllt alla tankfulla människor med ovisshet och förfäran, alla utom de som i Bahá’u’lláhs historia lärt sig finna betydelsen i vår tids alla under och olycksbådande förebud.”

Leo Tolstoy studerade bahá’i-skrifterna på flera språk. Han förstod att något mycket betydelsefullt hade hänt och skrev om detta i ett brev till en vän: ”Vi använder vårt liv i försöket att låsa upp universums mysterium, men det fanns en turkisk fånge, Bahá’u’lláh, i Akka, Palestina, som hade nyckeln.”

Bahá’í är inget kyrkosamfund, det har inget prästerskap, inga munkar eller nunnor, inga kyrkliga ämbeten eller självutnämnda ledare och auktoriteter, inga sakrament såsom dop, nattvard och smörjelse. Trons verksamhet finansieras enbart genom frivilliga bidrag från bahá’ier. Kollekt upptas dock aldrig vid möten.

Bahá’í är en religion för den moderna människan. Den skall ena människorna till rättvisa och fred. Detta är den största och gladaste nyheten i vår tidsålder.

Anm. Bahá’i-samfundet i Sverige har adressen Matilda Jungstedts väg 27, Enskede.

Cellaktivatorn-Elektronbadet MWO-healinginstrumentet

omtalat i SOKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

Vill Du lära känna spiritualism, yoga, avspänning, Martinus kosmologi, hälsoidéer eller andra av vår tids nya tankar — begär prospekt från **Kosmos Feriehem** 530 52 Varnhem, tel. 0511/600 69, ett vegetariskt semesterhem för ungdom och äldre. Tätpatser. Pensionspris 25—38 kr.

Professor James E. McDonald:

Jag är helt och hållet överens med dr Zigel då han talar för ett internationellt vetenskapligt studium av UFO:na. Det är nu fullständigt klart att det i hela världen iakttas i huvudsak likadana föremål av oförklarlig natur. Därför är UFO-undersökningar av global omfattning någonting mycket angeläget.

Jag gläder mig åt den nyligen bildade sovjetiska vetenskapliga kommission som skall studera UFO-observationer i Ryssland. Det vore roande om det skulle visa sig att det är ryska forskare som till sist skall övertyga världen om att det amerikanska flygvapnets försäkringar i tjugo års tid har varit helt oberättigade.

Vetenskapsmän i alla länder har velat ignorera UFO:na som om de bara vore en massa nonsens. Efter samtal med forskarkolleger i USA och andra länder, har jag märkt att de flesta av dem har trott att flygvapnets projekt "Bluebook" verkligen studerar UFO:na med vetenskaplig kompetens. Tyvärr hade nästan ingen av dessa forskare tagit sig tid att själv kontrollera hur det förhåller sig. Detta har jag gjort. Vad jag upptäckt, är verkligen oroande. Bluebook och dess konsulter har helt enkelt svept ett löjets och insinuationernas täcke över tusentals observationer av trovärdiga vittnen, som sett föremål som är varken sumpgas eller hemliga försöksmaskiner, och inte heller eldklot eller kulblixtar.

I Australien och Nya Zeeland hade jag förra sommaren möjlighet att intervjuar dussintals vittnen. UFO:na därnere kännetecknas av samma beteende och mönster som dem som i årtal har rapporterats i Förenta staterna. Det finns nu också bevis för att liknande iakttagelser har gjorts i Ryssland. Från UFO-undersökare i Frankrike, England, Kanada, Skandinavien, Japan, Australien och annorstädes har jag fått samma intryck som av dr Zigels marning nyligen att en snabb utbyggnad av det vetenskapliga studiet av UFO:na är något i hög grad angeläget.

Det är oklokt, möjligen t. o. m. riskfyllt, att vänta längre med att få igång en verkligt högklassig UFO-forskning. De förhoppningar jag tidigare hade att professor Condons undersökningar vid Coloradouniversitetet skulle kunna fylla behovet av

(Forts. på sid. 24)

NY, GLÄDJERIK VERKLIGHETSUPPFATTNING

Flera som tillfälligt sett denna tidskrift, har nog tyckt att den exemplifierar mänsklig vilja att tro på det orimliga, att i tanken fly från den hårda verkligheten, där skeendet regleras av naturlagar som inte låter sig manipuleras med.

Det är sant att många av de ting vi sysslar med i vår tidning, inte kan förlikas med en vetenskaplig, materialistisk världsuppfattning av hos "bildade människor" gängse typ. De märkliga tingens förutsätter en verklighet av annan art. Och att den vanliga, materialistiska verklighetsynen är oriktig och strider mot kända fakta, visar oss en lång rad väl iakttagna parapsykologiska etc. företeelser. Varat (det som är) får ej ses som något materiellt vid vilket det andliga är häftat som något sekundärt, tillfälligt, nej **varat är ande**. Om man bejakar de märkliga och oväntade ting som ofta tycks ske vid sidan av kända naturlagar och som intygas av omdömesgilla personer, och inte skjuter undan dem som övertro, finner man att man får ändra sin föreställning om verkligheten.

Varat är inte en materieanhopning i en oändlig världsrymd, det är ett andligt väsen. Vi påstår inte detta för att vi vill sväva ut i någon oklar mystik och hävda en antiintellektuell åskådning. Nej vi påstår det därför att föreställningen av universum som ett levande, andligt väsen blir naturlig, ja ofrånkomlig, om hänsyn tas till vissa övernormala företeelser.

Mycket av det som Sökaren innehåller, förutsätter en verklighet av

andlig art, där det materiella är sekundärt, är beroende av det andliga och existerar i detta. Om man har denna föreställning om verkligheten, blir det genast möjligt att ifrågasätta om inte "underverk" kan ske, om inte utomsinnligt förnimmande o. dyl. är realiteter. Men slutar man sig i en materialistisk övertygelse, saknar man själva förmågan att beakta de utomnormala händelser som rapporteras.

Vi människor står inför Undret, förmågan att med anden verka på materien, att övervinna världen, att få våra önskningar uppfyllda, trotsande och behärskande naturens lagar.

Den atmosfär av likgiltighet för de ämnen Sökaren valt, vilken präglar vårt samhälle i dag, är obegriplig. Mänskligheten synes ha en skatt av äkta värde tillgänglig men vänder sig därifrån, ointresserad, riktigt hånfull till och med. Men det som här synes ske, att sagan blir verklighet, ger ju hopp om en ny livsåskådning, och hoppets fundament finns i nuet, i vår verklighet, inte i ålderstigna skrifter, som interpolats i fromt trosnit och vilkas historievetenskapliga värde är obetydligt. Hoppet om ny glädje för pinad mänsklighet bor i de ting som strider mot materialismens verklighetssyn, men som sker. Insikten att anden verkar på materien och är av högre värdighet än denna (mind over matter) ger oss en känsla av triumf liknande den som tahitierna upplevde, när de under Tuaraes ledning gick oskadda över elden.

SM

Finns det uppenbarelsen i vår egen tid?

UNIVERSELL KONTAKT berättar om de hittills mest förbryllande och oförklarliga händelser som ägt rum i England under de senaste åren och som ger belägg för att uppenbarelsen och under sker även i vår egen tid.

Det faktiska verklighetsunderlaget har bestyrkts i England av såväl press som TV.

Dokumentärberättelsen **UNIVERSELL KONTAKT** kan erhållas genom bokhandeln eller direkt från **PARTHENON**, Hålsingborg 6. — Häft. kr. 12: 50.

★

NYHETSREVIEW omfattande viktiga meddelanden i anslutning till händelseförloppet i dokumentärberättelsen samt senaste uttalanden av "Mästaren från St. Annes" utkommer under året från Parthenon.

BREV...

Wickrath-Niers den 13 mars 1968.

Årade Herr Magnusson!

Ert brev av den 8 mars har kommit mig tillhanda.

Om det experiment som utfördes av herr Shankar Bannerjee, en indisk student vid den statliga textilingenjörsskolan, Mönchen-Gladbach, kan jag meddela följande:

Shankar Bannerjee försatte först sin indiska studentkamrat i hypnotiskt tillstånd. Så uppmanade han sin vän att räkna ut tungan. Detta skedde omedelbart! Med en sax klippte Bannerjee av spetsen på tungen. Sedan visade han på en silverbricka den avklippta delen av tungan för **alla närvarande**.

Därefter satte Shankar, utrustad med en pincett, fint tungspetsen tillbaka där den klippts av.

Vid skärpytan visade sig **inget blod!**

Under experimentet kontrollerade jag "offrets" puls och förnam då nästan ingen puls alls.

Sedan försökspersonen tagits ur hypnos, började hjärtat att slå med mycket starkt tryck, och "patienten" vaknade.

"Patienten" försäkrade att han inte hade känt någon smärta, och på sin tunga kunde han inte märka någon förändring.

Jag kunde inte heller se något snitt eller någon söm!

Alla som bevittnade Shankar Bannerjees experiment, tog starkt intryck av det.

Högaktningsfullt
 Paul Schwuchow

Anm. Skribenten är den åskådare som syns på bild 7 i artikeln om experimentet med den avskurna tungen i Sökaren nr 2, 1968. Han är föreståndare för studenthemmet i Wickrath, Västtyskland.

Med anledning av artikeln om det koreanska underbarnet i Sökaren nr 1, 1968, kan jag meddela att det i höstas i TV visades ett program, antagligen i "Lilla Journalen", där man fick se den lille Kim Ung-Yong från Sydkorea vara med och räkna ut matematiska problem inför en klass högskolestuderande. Så uppgifterna i Sökaren är nog riktiga. Vad mån det bli av denna inkarnerade ande?

S. A.

*

I artikeln om det koreanska underbarnet Kim Ung-Yong i nr 1 efterlyste Ni ytterligare uppgifter.

Jag vill minns att TV för inte så länge sedan i programmet "Lilla Journalen" visade en filmstump om den märkliga treåringen. Denna film bör troligen finnas tillgänglig i Sveriges Radios arkiv.

Själva problemet "underbarn" är mycket intressant och fantasieggande. Jag erinrar mig en tysk författare, vars namn för tillfället fallit mig ur minnet, vilken

i några mycket fascinerande uppsatser hävdade att det enda som skulle kunna rädda mänskligheten vore en "religiös mutation". Han drog därvid paralleller ur äldre utvecklingsformer och ansåg att det alltid varit de för arten farligaste, "dödligaste", betingelserna som verkat befrämjande på nya mutationer. För mänsklighetens vidkommande har man exempelvis redan konstaterat att den radioaktiva strålningen och den tilltagande naturförgiftningen, — bl. a. ett gift som kallas colchicin, m. fl. — kan förändra generna och få kromosomantalet att fördubblas. Aldrig förr har förutsättningarna för mutationer varit större än de är **nu!** Och i vår kärnvapenhotade värld bör i så fall de religiösa mutanterna ha största förutsättningarna att överleva.

Kanske kommer det att vara just de faktorer som fört mänskligheten till avgrundens brant, som blir avgörande vid mänsklighetens förnyelse. Det finns forskare som hävdar att människan endast utnyttjar en ringa del av hjärnans resurser. Om — genom en mutation — blodets syreupptagningsförmåga ökades, så att blodet kunde förse hjärnan med mera syre, så skulle människans **nuvarande** intelligens kunna höjas med flera hundra procent. (!) Hjärnan, som sådan, behövde inte nödvändigtvis genomgå någon förändring och hjärnans storlek behövde inte ökas!

År 1957 genomförde dr. J. Ford Thomson med hjälp av "British Council for Medical Investigations" en intelligens-test på ett obundet, slumpmässigt urval av 5 000 skolbarn över hela England, varvid han kunde konstatera att det höll på att ske en "feberaktig intelligensstillväxt".

Thomson skriver: "Av de sista 90 barn mellan sju och nio år som vi testade, hade 26 en intelligenskvot på 140, vilket är nästan detsamma som geni. Jag tror att strontium 90, ett radioaktivt ämne som tränger in i kroppen, kan vara ansvarigt för detta. Detta ämne existerade överhuvudtaget inte före den första atomsprängningen."

Två amerikanska vetenskapsmän, C. Brooke Worth och Robert K. Enders, anser sig i sin avhandling "The Nature of Living Things" kunna bevisa att genernas gruppering har förändrats på den sista tiden och att en ny människoras håller

på att uppstå! (Båda dessa verk omnämnas även i Louis Pauwels och Jacques Bergiers "Le Matin des Magiciens" (på danska "Den fantastiske virkelighed") del III, kapitel X, sid. 262 ff i den danska upplagan.)

Statistik publicerad 1967 och utarbetad på grundval av intelligens-tester vid mönstring av värnpliktiga här i Sverige visar att det har skett en intelligensökning, och att denna blivit större med senare år. I alla västeuropeiska länder och USA (varifrån föreligger uppgifter) har man på senare tid måst inrätta ett stort antal specialklasser för överbegåvade. (Något som naturligtvis delvis kan förklaras med att detta område tidigare varit försummat.) Emellertid tycks ströundersökningar som gjorts, tyda på att genomsnittsintelligensen för skolbarn är i stigande — och antalet "underbarn" har i alla händelser ökat, överallt i världen. För någon månad sedan skrev tidningarna här i Sverige om en tolvårig pojke, Svante Janson, som nu börjat läsa till fil. lic-examen i bl.a. kemi.

I hela Europa har allt yngre författare börjat debutera. I Sverige debuterade för något år sedan Frances Vestin, 15 år gammal, och förra året debuterade 11-åriga Barbro Karlén med diktsamlingen "Människan på jorden" och har nu återkommit med en prosabok "I begynnelsen skapade Gud". Religiositeten är grundmotivet i boken. Egendomligt nog tycks varken hem eller miljö ha fört henne in i trons värld. Hennes gudstro förefaller vara en produkt av hennes egna reflexioner.

Med vänliga hälsningar

Sven Rosén, Eslöv.

Din personliga
 BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den **egna** mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Alltmer populära
 manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugusig turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

BOKANMÄLAN

Liebie Pugh, Universell kontakt. (Parthenon, Hälsingborg 6, kr. 12:50.) Denna bok handlar om de uppenbarelser av "Mästaren" (Jesus) som en engelsman, Richard Grave, haft sedan 1961. Sedan man läst redogörelsen förstår man att den gråtande ängeln på tavlan i Worthing och de följande händelserna fram till författarinnans död i samband med ett oförklarligt ljusfenomen kan te sig övertygande för många — och en **ny tidsålder** under gudomlig ledning kan vi väl alla vilja önska oss. Men om vi ser nyktert på dessa utomnormala manifestationer, måste vi säga att ur vetenskaplig synpunkt och ur förståndssynpunkt är händelserna med Grave helt ouppklarade. Liebie Pughs redogörelse saknar kritiska kvaliteter. (För ett år sedan skrev vi till det engelska sällskapet för parapsykologisk forskning och frågade om Grave, och svaret blev endast att sällskapet höll på med en undersökning, och kanske skulle till slut en rapport komma att publiceras; vi har ännu inte upptäckt något om denna sak i sällskapets journal.)

De som något har orienterat sig i litteraturen om det parapsykologiska forskningsområdet, vet hur svårbedömda paranormala psykiska och psykofysiska fenomen är. Det svåraste är inte att konstatera en händelse eller riktigt beskriva dess yttre förlopp utan att kunna förstå hur och varför det utomnormala sker. I litteraturen ser vi att många förklaringsmöjligheter är tänkbara och att ofta sådana här fenomen inte är annat än sken och villa. Det är väl motiverat att vara försiktig med omdömen.

De upplevelser som lett till grundandet av Universal Link-rörelsen tycks vara märkliga och intressanta och bör noga undersökas av forskare. Men när det gäller de ord som tillskrives "Mästaren", kan envar omedelbart bilda sig en egen uppfattning om deras halt och betydelse. De finns samlade under 75 punkter i slutet av boken. För vår del måste vi tyvärr säga att vi inte kan finna någonting religiöst betydelsefullt i dessa "uttalanden"; de saknar andlig genomslagskraft och etiska

imperativ. Här några som vi tycker typiska exempel: "Det är jag som har skapat allt — ingenting påtvingas mig." — "Minns att jag skapar allt och leder allt. Intet, vare sig av personlig eller universell art är utanför min räckvidd. Jag kan hejda eller befordra vad det än vara må." — "Hys inga bekymmer om när budskapet må ges. Allt är väl. Varje sekund är speciell i det universella framåtskridandet." — "Jag vet vad som är nödvändigt, när det är nödvändigt." — "Senast i den första timmen av den sjunde julkorgonen från nu (1961) kommer jag att ha uppenbarat mig för universum genom nukleär evolution." (Det sista yttrandet har i allmänhet tolkats så att Jesu återkomst till jorden skulle ske senast julen 1967, och en del människor var också i stor spänning vid den tiden i tron att något märkligt och allt omstörtande kunde ske.) Av Kristus, talande till 1900-talets mänsklighet, skulle man väl ha väntat sig uttalanden av helt annan substans och höghet än dessa?

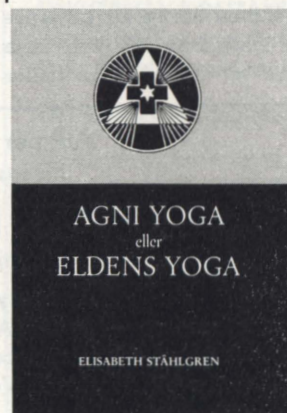
SM

EN NY MÄRKLIG BOK AV ELISABETH STÅHLGREN

EVIGHET — OÄNDLIGHET

LÄRAN OM TIO DIMENSIONER

Högsta andliga vetenskap har här gjorts tillgänglig för den som målmedvetet vill arbeta vidare med sitt eget och tillvarons höjande. En underbar bok, som öppnar dörr efter dörr till de andliga världarna! Förf:s lättförståeliga, lärarinneklara vardags-svenska och de vackra symboliska teckningarna underlättar studiet.

För att bättre förstå förf:s bok **Evighet — Oändlighet** bör Ni också läsa hennes förra:

AGNI YOGA eller ELDENS YOGA

Kr. 14: — + oms.

Båda böckerna fås mot postförskott (inkl. oms + porto) direkt från:

REFORMFÖRLAGET

Box 16186, Stockholm 16. Tel. 08/766 26 82 (10—12)
Obs. portofritt vid best. av båda böckerna samtidigt.
(Åberopa denna tidning.)

SÖKAREN OCH PARTHENON

Som våra läsare har kunnat se, har Sökaren oftast inte samma syn på tingen som förlaget Parthenon, och våra anmälningar av deras böcker har — med undantag för "halsokällan" — inte varit så berömande. Men vi vill säga att fröken Nicolaisen vid Parthenon gärna får föra fram sin mening i Sökaren, antingen i egen artikel eller genom någon person som delar hennes uppfattning.

Vi är angelägna om att försöka vara rättvisa i våra omdömen, och vi vill ha ett så gott förhållande som möjligt till personer och grupper som har andra åsikter än vi, men vi kan inte avstå från vad vi uppfattar som berättigad och nyttig kritik. Kritikens syfte är ju att belysa och ge stoff för diskussion och eftertanke.

Flygande tefat över Vilhelmina

I början av mars 1967 besökte jag som första journalist familjen Söderström i Lövåsen, Vilhelmina. Genom tips från en vän till familjen fick jag reda på att de intill sitt hem uppmärksammat vad de trodde var två utomjordiska farkoster. När jag kom in i deras hem, försökte jag med allehanda frågor få de fem personerna i familjen att på något sätt avvika från den version som i första hand fadern, Erik Söderström, berättade. Detta gick inte. Alla fem vidhöll rakt igenom i detalj den första berättelsen.

Två föremål *) hade natten mot den 5 mars uppmärksammat av familjens två grabbar, 14 och 18 år, när de vid ettiden på natten kom hem. Föremålen var stora. Ungefär 100 meter från gården stod de parkerade ca 20 meter ovan marken. Inget ljud hördes. Deras konturer syntes tydligt. Det största beräknade man var ca 40 meter i diameter och det mindre ca 20 meter.

Grabbarna sprang in och väckte de övriga i familjen. Alla fem såg med egna ögon de två föremålen, som efter 15 minuter började röra sig och försvinna. Efter en stund såg man att det mindre föremålet återvände, och denna gång stannade detta föremål ca 15 meter ovanför nacken på garaget som finns ca 20 meter från stugan. Där stannade det ca 5 minuter innan det försvann mot samma håll som det andra farit.

Familjen Söderström larmade inga myndigheter. Det var först efter mitt reportage i Västerbottens Folkblad som händelsen uppmärksammades. Familjens telefon blockerades, och förutom radion anlände journalister från landets största tidningar. Även experter från Stockholm besökte familjen. Hela tiden ändrades intet av deras första berättelse. Familjen är lugn och saklig och på intet sätt sensationslysten.

Efter händelsen har jag själv varit hos Söderströms och vaktat den mörka natthimlen flera gånger. Erik Söderström har skaffat sig en stark tubkikare, och den fick vi också användning för. Några kvällar kunde vi uppmärksamma vad vi först trodde var en stjärna men som sedan visade sig vara ett föremål som flyttade sig på himlen mellan väster och söder. Dess bana var oregelbunden

varje kväll men det flyttade sig alltid en kvart på himlen. Genom kikaren kunde man se att det rote-rade långsamt — detta genom att det på en sida fanns smala, mörka linjer. Längst upp kunde urskiljas något av en kupol, vilken också var den del på föremålet som lyste intensivast. En kväll såg vi detta föremål intill vad vi trodde var två stjärnor. När den större flyttat sig ett kvarts varv, åkte plötsligt de två andra till den större, och efteråt verkade det vara bara ett föremål. Strax därpå steg föremålet rakt upp tills det försvann.

Några månader senare ringde mig Orädd från Blaikliden, Vilhelmina och berättade att han fotograferat ett föremål som liknade ett "tefat." Jag åkte upp och väntade spant utanför hans mörkrum, medan han framkallade filmen.

Orädd höll på med snöskottning mitt på dagen när han plötsligt fick se ett runt, stort föremål komma svävande från dalgången nedanför byn. Först stod han stilla men sprang sedan in efter kikaren för att se bättre. Han hann dock aldrig titta i kikaren, ty samtidigt kom han på att en bild skulle vara bättre att ha. När han äntligen kom ut med kameran, var föremålet i trädtoppshöjd på väg över kullen några hundra meter från hans stuga. Vid första tagningen var han för upphetsad för att få in riktningen. Han tog en bild, men på negativet syns bara himlen. Inte ens trädtopparna kom med. Han hade en fin chans,

men tiden räckte inte till ordentligt.

Några kvällar tidigare berättade hans äldre fader hur han sett att något liknande kom svävande över berget på andra sidan dalen, följde sedan dalgången upp för med mycket hög fart. En flygmaskin skulle aldrig ha kunnat köra så fort, sa han.

För en tid sedan observerade under två kvällar i följd polisman Stefan Mikaelsson ett föremål som han inte kan förklara. Flera med honom såg samma sak; sedermera även i Stalon och Sunnansjö inom samma köping; vidare också i Storuman.

Det föremål som Mikaelsson studerade, rörde sig från öster mot väster. Det var runt och utstrålade klara röda och gröna färger som syntes rotera. I mitten av föremålet observerade han en fast, ljus punkt. Jag kan inte förstå vad föremålet var, berättade han för mig. Någon flygmaskin var det absolut inte. Inga ljud hördes. Höjd och avstånd kunde han inte beräkna. Båda kvällarna då han observerade föremålet, rörde det sig åt samma håll. Veckan därpå sågs ett liknande föremål i Stalon, och detta rörde sig åt precis motsatta hållet. Samtidigt rapporterades samma iakttagelse från Meselefors. Alla som rapporterade händelserna, berättade exakt lika trots att de inte hade träffats.

Lennart Sehlin.

*) Sehlin påstår "envist" att det var två föremål, trots att både fru Söderström och civing. Schalin uppger att det var tre stycken okända, flygande föremål.

Fru Elsa Söderström och dottern Marianne pekar mot den plats bakom garaget, där det mindre tefatet stannade för andra gången. (Se även bild i nr 8, 1967.)
Foto: L. Sehlin.

BRYT IGENOM MATERIAVALLEN!

Av Allan Jochmann

Under antiken och medeltiden trodde människorna att jorden var "platt som en pannkaka". En allmän föreställning var att det över den samma välvde sig sju himlar, på vilka de olika planeterna satt fästade i form av runda skivor, och allra överst befann sig den så kallade kristallhimlen, där de många fixstjärnorna hade sin plats. Det medeltida träsnittet härintill ger en liten föreställning om den gamla geocentriska världsbilden. Vi ser där en "lörd" som lyckats köra sitt huvud genom himlavalvet och sålunda skapat sig möjlighet att studera det maskineri som sätter stjärnorna i rörelse.

Den antika-medeltida världsbilden raserades genom vetenskapliga insatser av forskare som Copernicus, Galilei, Kepler och Newton. Den nya uppfattningen av världen fick så småningom beteckningen "den mekanistiska världsuppfattningen". Den utmärkte sig framför allt genom att Gud kopplades bort från "sin skapelse" och ersattes av ett natur-maskineri.

Man trodde sig nu ha konstruerat en oomkullrunkelig världsförklaring, och det fanns fysiker som vid 1800-talets slut ansåg att deras vetenskap redan hade helt och hållet fullgjort sin uppgift. I ett tal som en framstående forskare höll år 1893, förklarade han att det var troligt att alla stora upptäckter redan var gjorda. Han skildrade i korta drag sin vetenskaps historia och utveckling och sammanfattade till sist 1800-talets vackert byggda och som han trodde slutgiltiga teorier. Efterkommande fysiker hade enligt hans uppfattning endast att upprepa de experiment som redan företagits! (Se David Dietz: Atomåldern.)

Men — nya upptäckter gjordes som tvingade vetenskapen att revidera sin så nyligen antagna världsbild. Den mekanistiska världsuppfattningens tes att universum är uppbyggt av massiv fysisk materia som på ett uteslutande mekaniskt sätt styrs av materiella krafter, lydande materiella lagar, fick överges vid upptäckten av att atomen inte alls är den odelbara partikel som man räknat med och som dess namn antyder. Det grekiska ordet "tom" (tomon) betyder "dela", och "a" är en nega-

tion som motsvarar svenskans "icke". Atom betyder således "icke delbar". Man kom underfund med att atomen i stället består av mindre delar, nämligen en atomkärna, byggd av protoner och neutroner, med en svärm av elektroner runt omkring.

Den mekanistiska världsbilden fick också en knäck genom makarna Curies klarläggande att radiumstrålningen utgör materias sönderfallande och förvandling till energi. Röntgens upptäckt av gamma- och röntgenstrålar som sänds ut från katodpolen i ett vakuumrör, Faradays kraftfältsbegrepp samt Einsteins formel $E = m \cdot c^2$, vilket är uttytt: energin är lika med massan gånger ljushastigheten i kvadrat.

Man kom också underfund med att de radioaktiva atomernas sönderfall skedde spontant (Rutherfords och Soddis lag av år 1903) d. v. s. oberoende av atomens fysiska tillstånd, läge och omgivning. Deras öde tycktes determinerat "inifrån och inte utifrån" (Jeans). Den enskilda atomen tycktes äga frihet i den meningen att ingen förklaring till dess uppträdande var tänkbar med fysikens egna förklaringsmöjligheter. 1917 visade Einstein att rätten till "spontan" sönderfall fick lov att tillerkännas alla atomer. På 1920-talet påstod Schrödinger att positionerna för de elektroner som färdas

genom ett tomrum, endast kan uttryckas i form av sannolikheter, inte i vissheter, och Heisenberg påpekade att en liknande osäkerhet råder i fråga om elektronerna inom atomen, medan Dirac antog att alla fenomen i rum och tid uppstår ur ett underlag som varken är rum eller tid och som inte är åtkomligt för mätningar. (Se Arthur Koestler: Yogin och kommissarien.)

Särskilt Faradays kraftfältsbegrepp har haft en revolutionerande verkan. Han övergav helt den gamla föreställningen om slutna kroppar, från vilka dock krafter på mystiskt sätt kunde utgå och lika mystiskt verka i fjärran. Det nya i hans kraftfält- och kraftflödesbegrepp är att själva bakgrunden runt kropparna är det egentligen verksamma, "ett rum fyllt av spänningar", en dynamisk bakgrund med "potential" och "fältstyrka", där kroppens massa, laddning eller magnetism endast är en central sammanfattning av kraftfältens egenskaper och kan betraktas som dess "källa".

Den för något år sedan bortgångne svenske astronomen dr Gustaf Strömberg vid Mount Wilson-observatoriet i USA påpekade också i en av sina böcker att "materiens egenskaper beror på det fält i vilket dess partiklar är inbäddade, och detta fält inte blott styr partiklarna i de-

ras bana i rum och tid utan bestämmer också deras inbördes avstånd och konfiguration. Emedan de styrande vågorna reglerar elektronernas rörelse och elektronerna ej synas regleras vågornas rörelse, är det nödvändigt att anta att det immateriella vågsystemet reglerar elementens läge och rörelse".

Dr Strömberg framhöll också: "Vad vi har sagt, tyder på en dualism inom den fysiska världen. Den dualistiska aspekt reflekteras inom den moderna fysiken i uttrycken 'materiens partikelaspekt' och 'materiens vågaspekt'... Vi säger alltså att dessa två aspekter tillhör två olika 'världar', vilka vi kallar den materiella och den immateriella världen. En elektron anses här tillhöra den materiella världen, men elektriska fält, radiovågor och de vågsystem som styr partiklarna i deras rörelser, tillhör den immateriella världen. En neutron är materiell, dess gravitationsfält är immateriellt. En atom består av materiella delar... som är 'hopkittade' till en enhet genom en immateriell finstruktur med bestämda rums- och tidsegenskaper. Det är denna struktur som organiserar atomer, molekyler, kristaller och fasta kroppar i allmänhet och giver dem deras 'upplåsta' form." (G. Strömberg: Universums själ.)

Även den biologiska vetenskapen har funnit att det finns immateriella kraftfält som verkar inom den organiska naturen, ja t. o. m. inom cellerna i djur- och människokroppen. Den kände franske forskaren dr Gustave Geley skrev för flera decennier sedan i sin bok "Från omedvetenhet till medvetenhet" följande: "Vissa insekter undergår, som bekant, sin sista huvudförvandling i puppan. De är då föremål för ett ytterst hemlighetsfullt fenomen, nämligen histolysen.

I puppan, som skyddar djuret för ljuset och andra yttre störande inflytanden, försiggår ett egendomligt arbete — — —. Insektens kropp — — — upplöses, smälter till ett slags likformig gröt, ett slags substans, vari de olika organen till största delen försvinner. Detta är faktum i hela sin betydelsefullhet!

Den histolytiska frågan är tvivelsutan icke ännu på långt när klarlagd. Efter dess upptäckt 1864 av Weismann har naturforskarna inte lyckats bli eniga varken om det histolytiska fenomenets utsträckning eller mekanism. Följande är emellertid fastslaget: Då larven blir orörlig och förvandlas till puppa, för-

svinner vävnadernas största del genom histolys. De vävnader som sålunda förstörs, är de fyra första segmentens hypodermiska celler, luft-rören, musklerna, den feta kroppen och de yttre nerverna. Det återstår av dem inget synligt cellelement. Samtidigt samlar sig cellerna i mellankroppens inälvor till en central massa, som bildar ett slags deg.

Sedan börjar en ny vävnadsbildning dels av den deg som bildades vid vävnadernas upplösning och dels genom förökning hos vissa små skivliknande kroppar. Den nya organismens delar synes sålunda inte ha något direkt samband med de förstörda delarna av larvens organism. För att förstå alla dessa ting, den speciella formens mysterium, den embryonära och post-embryonära utvecklingen, personlighetens bildande och vidmakthållande, organismens reparationer och alla andra biologiska födelseproblem, är det nödvändigt och även tillräckligt att utgå från ett visserligen inte nytt begrepp, men från en ny sida hos detta begrepp, nämligen från en organismen överlägsen kraft, som betingar denna."

Redan 1895 visade Driesch att man, mot vad vetenskapen väntat sig, kunde göra vad som helst med vissa arters embryo utan att det påverkade utbildningen av varelser. När man delade ett grodembryo mitt itu, uppstod småningom två kompletta grodor av mindre storlek! När man utförde delningsoperationer på ett senare stadium av grodans utveckling, fann man att en hel cellgrupp kunde tas bort från fostret utan att varelsens utveckling ändrades. Om den blivande svansen på en vattenödlå ympades in på en plats där ett ben skulle ha vuxit ut, växte det ur dessa celler inte ut en svans utan ett ben. Detta väckte stor häpnad: ty om cellerna och cellvävnaderna på det blastula stadiet i varelsens utveckling var "determinerade" av fysisk-kemiska lagar att bli ben eller svans, hur kunde de då efter en förflyttning så att säga ändra åsikt och bli till något annat? (Koestler: Yogin och kommissarien.)

I det nyligen utkomna fotografiska arbetet av Lennart Nilsson, "Ett barn blir till", där texten skrivits av professor Axel Ingelman-Sundberg och dr Claes Wirsén, sägs följande: "Den här veckan, den sjätte i barnets liv och den åttonde i graviditeten, är formgivningens tid. Armar och ben, kropp och ansikte liksom skulpteras fram inifrån. Man vet inte mycket om vad det är som styr

denna process, vad det är som gör att cellerna utan att tveka lägger sig på deras rätta platser och sätter igång att tillverka sin del av en arm eller ett ben eller ett ansikte utan att någonsin ha varit med om det förut... Man tror (också) att det stakas ut vissa bestämda vägar för cellerna, att det finns liksom en osynlig mall i den geléartade massa, grundsubstansen, som fyller ut alla mellanrum i den primitiva bindvävnaden i embryokroppens mellanlag."

Dr Strömberg har omtalat att vid Yale Medical Schools sektion för neuroanatomi i USA har forskarna funnit närvaron av komplexa elektriska fält inuti och omkring alla levande organismer. Fälten är artegna, d. v. s. specifika för de särskilda arterna, och de är särskilt verksamma under den embryonala utvecklingen, då de sträcker sig utanför embryots begränsningsyta och bestämmer den framtida utvecklingen. Vid döden försvinner fältet! Forskargruppens ledare, dr Burr, påstår att det är svårt att komma från slutsatsen att det är det elektriska fältets egna strukturmönster som är det primära och att det i viss utsträckning föreskriver det morfologiska utvecklingsschemat. (Strömberg: Det eviga sökandet.)

Våra exempel visar att det inom såväl den oorganiska som den organiska naturen existerar kraftfält, vilka ordnar materiepartiklarna och cellerna efter bestämda mönster till de strukturer som vi finner i naturen.

I sitt stora verk "Undersökningar i germansk mytologi" skriver Viktor Rydberg följande: "Människan har således inom sig en inre, efter gudarnas gestalt bildad och av ett finare ämne bestående lekamen, som är hennes litr, i kraft av vilken hennes grövre, av jordämne bildade hölje emottager den form vari det företer sig för sinnena. Av litens, den finare lekamens, beskaffenhet beror således det kroppsliga höljets utseende. Sköna kvinnor ha 'lustfagra litir'."

Såväl inom den moderna vetenskapen som hos de gamla germanerna (och andra folk) finner vi begrepp om immateriella krafter, efter vilka de fysiska strukturerna byggs upp. Det finns ett "strukturmönster", ett "gitter", en "mall", varefter den fysiska materien, både den oorganiska och den organiska, så att säga kristalliserar ut sig.

(Forts. på sid 21)

"HUMANOIDER" I USA

I nr 2, 1967, redogjorde vi för 16 fall, där "humanoider" från flygande tefat uppges ha blivit iakttagna i Sydamerika. Här följer nu sex händelser från Förenta staterna. Liksom de sydamerikanska fallen är de hämtade från Flying Saucer Reviews specialnummer **The Humanoids**. Fru Coral Lorenzen har gjort en översikt över den nordamerikanska scenen — hon har kortfattat redogjort för 27 fall, och av dessa har vi valt ut sex. Samtliga dessa händelser är nog värda ett seriöst studium, men en säker bedömning av sagesmännens trovärdighet är knappast möjlig. Vi publicerar redogörelserna för att ge läsarna en uppfattning om konturerna av kända humanoidfall. (Fru Lorenzen grundade 1952 tillsammans med sin man, Jim, den civila UFO-undersökningsorganisationen APRO, och hon är redaktör för The APRO Bulletin och författare till UFO-bestsellers.)

FLATWOODSFALLET

Det mest skrämmande fallet av landning i USA under UFO-fenomenets tidiga år är förmodligen händelsen i Flatwoods, West Virginia natten den 12 september, 1952. Vid solnedgången den kvällen såg några pojkar vad som tycktes vara en "meteor" landa uppe på en höjd i närheten. Liknande iakttagelser av en lågtflygande meteor gjordes av andra personer i trakten samma kväll.

Pojkarna beslöt att se efter vad det var, och de begav sig upp mot höjden. På vägen gick de in till en ung fru, Kathleen May, vilken tillsammans med sina två söner och en 17-åring, Gene Lemon, som tillhörde nationella gardet, förenade sig med pojkarna och gick upp mot höjden.

Det första de fick syn på, var ett stort, runt föremål eller en glob. En av pojkarna sa att föremålet var "stort som ett hus", en annan att han hört ett "pulserande ljud"; en tredje uppgav att han hört ett "väsande ljud". En i gruppen fick syn på vad som tycktes vara djurögon bland trädgrenar, och han riktade en lampa mot det. Då såg allesammans en stor gestalt just under trädets nedersta grenar. Den föreföll vara tre-fyra meter hög, hade blodrött "ansikte" och lysande gul-röd-

gröna "ögon". Nedre delen av gestalten befann sig i mörker, men fru May tyckte att hon såg klädliknande veck. Gestalten "flöt" långsamt mot iakttagarna, vilka hysteriskt flydde nedför sluttningen.

En del i gruppen mådde mycket illa under den följande natten, vilket intygades av redaktören för lokaltidningen. Denne och flera andra personer genomsökte höjden strax efteråt men fann ingenting. Dagen därpå upptäckte emellertid han och andra personer märken på marken, bl. a. två parallella slirmärken och en stor rund fläck med nedtrampat gräs. En underlig och irriterande odör märktes alldeles nere vid marken.

SMÅ MÄN I BRUSH CREEK

1953 rapporterade två kaliforniska gruvarbetare till polisen att två dvärgliknande tefatspiloter hade synts i Brush Creek. Den första händelsen ägde rum den 20 maj, den andra den 20 juni.

Att gruvarbetarna var trovärdiga personer intygades av ägaren till handelsboden i Brush Creek, som sa att de hade mycket goda vitsord och inte var några "drinkare". Båda två talade utan tvekan om för sheriffen Fred Preston vad de hade varit med om. John Q. Black, 48, hade sett de små männen, medan John Van Allen endast hade sett landningsmärkena, som han sa var en fot breda och såg ut som märken efter en elefant.

Black beskrev varelserna som "ungefär så stora som en dvärg" och sa att de var mycket bredaxlade. Den som kom ut ur farkosten, hade på sig någonting liknande en parka (ett plagg som täcker såväl huvudet som bålen).

Både den 20 maj och den 20 juni landade farkosten nästan precis klockan 18.30. Den lille mannen steg ut och tog litet vatten i ett kärl och räckte detta till någon inne i farkosten. När varelsen såg Black, begav han sig skyndsamt in i "tefatet", och detta gav sig iväg med hög fart och gav ifrån sig ett väsande ljud. Tefatet, som var silverfärgat, verkade vara ungefär sju fot (2,1 m) i diameter och sex fot (1,8 m) högt med ett trebent landningställ och en liten kupol framtill. Black befann sig på cirka 45 meters avstånd vid båda tillfällena.

Flygvapnet fick rapport om händelserna, men det är obekant om de gjorde någon undersökning.

HOPKINSVILLEMYSTERIET

Den 22 augusti, 1955, ägde underliga saker rum på familjen Suttons egendom i närheten av Hopkinsville, Kentucky. Suttons släkting Bill Taylor, som var på besök, gick ut till brunnen för att dricka vatten; när han återkom berättade han om ett "rymdskepp" som hade landat på ett fält i närheten. Hela familjen gick ut och fick se en liten spöklik figur som närmade sig huset. Den tycktes lysas upp av en inre ljuskälla, hade runt huvud, stora "elefantöron" och en streckliknande mun som gick från öra till öra. Ögonen var stora och vida. Varelsen, som endast var cirka en meter hög, hade ingen synbar hals, och dess armar var långa och hade händer med klor. Fastän den stod upprätt, gick den ned på alla fyra när den sprang.

Enligt Suttons höll flera av de där varelserna till i närheten av huset, klättrade upp i träden och upp på hustaket. Vid ett tillfälle sköt Sutton med gevär på en av varelserna. Fastän den blev träffad och åkte över ända, kom den lilla varelsen upp och stack iväg på händer och fötter. När Bill Taylor gick ut genom en dörr, stötte han på en varelse på taket, vilken syntes gripa efter hans huvud.

Händelser av detta slag fortsatte att utspela sig under natten, och till slut tog familjen bilen och åkte till stan och rapporterade till polisen. Sheriffen George Batts och två polismän kom till Suttons hem, men de kunde inte finna några spår efter de små varelserna. Emellertid var folk som intervjuade Suttons och noga studerade hela saken — bland dem Isabel Davis från Civilian Saucer Investigations, CSI, New York (en civil UFO-undersökningsorganisation) — benägna att tro att händelserna hade ägt rum. Folk i trakten som undersökte saken, bland dem polischefen Greenwell, sa att "någonting skrämde dessa människor — någonting ofattbart — ingenting vanligt". En medicinare konstaterade att Suttons puls slog 140 slag i minuten, vilket är dubbelt mot det normala.

PÅ VÄGEN FRÅN MEMFIS

Den 7 november, 1957, rapporterade en lastbilsförare att han stött på tre små varelser på vägen cirka två och en halv mil nordväst om

Meridian, Mississippi, på huvudled 19. Han var på väg till Meridian från Memfis, Tennessee.

Chauffören, Malvin Stevens, från Dyersburgh, 48 år, beskrevs av sina arbetskamrater och av kontorspersonalen i företaget, där han arbetade, som en "pålitlig familjefar" som inte hade någon lust för "practical jokes", och de sa att de var benägna att tro att han såg vad han sa att han hade sett.

Stevens sa att han först hade trott att föremålet var en väderballong. Han uppgav att det hade ett propellerblad fram och ett bak och en tredje propeller upptill. Stevens steg ur sin bil och möttes av tre små varelser som kom ut ur föremålet. De var inte fullt en och en halv meter långa, bar grå klädsel och hade mycket blekt ansikte. Han sa att de tycktes vänliga och ville säga något, men han kunde inte förstå deras "babblande". "Jag stod där under vad som tycktes vara en evighet", sa han. "De gick tillbaka till maskinen och den gav sig iväg — rätt upp". Folk som han hade talat med, när han kom till Memfis, sa att Stevens var märkbart skakad och "vit som ett lakan".

OLD SAYBROOK

Den 16 december, 1957, ägde en händelse rum som noggrant undersöktes av CSI, New York. På grund av vittnets trovärdighet är detta troligen ett av de viktigaste humanoidfallen.

På morgonen den 16 december mellan 2.00 och 3.00 väcktes fru Mary M. Starr i Old Saybrook (hon har två akademiska grader från Yaleuniversitetet) av skarpa ljus som lyste upp hennes sovrumsfönster. När hon såg ut, fick hon syn på ett föremål som just stannade cirka tre meter från hennes hus. Det syntes vara ungefär sex meter långt, mörkgrått eller svart till färgen med skarpt upplysta gluggar. Föremålet förblev orörligt cirka en och en halv meter ovanför marken och hade inga som helst utskjutande delar.

Genom "fönstren" såg fru Starr två skepnader som gick förbi varandra i motsatt riktning. Vad som föreföll vara deras högra arm var upptäckt vilket påminde henne om kypare som bär en bricka, men inga händer var synliga. De bar en slags jacka, deras huvud var fyrkantigt eller rektangulärt, rödorange i färgen. En tredje skepnad kom från vänster, och fru Starr lutade sig framåt i ett försök att se

hans ansikte bättre, men vid det tillfället släcktes ljuset i fönstren och hela farkosten började lysa. En slags antenn cirka sex tum lång, blev synlig upptill på föremålet. Den tycktes vibrera och gnistra. "Antennen" fortsatte att vibrera och gnistra under ungefär fem minuter, och sedan började farkosten att röra sig åt höger, tillbaka i den riktning som den kom ifrån. Den gjorde en mycket abrupt vändning i rät vinkel, blev åter blågrön, och små runda ljus syntes där fönstren hade varit. När den befann sig över de närlägnade sumpmarkerna, välte den brant och sköt upp mot himlen med en hastighet som ett jetplan, när det startar, men utan något som helst ljud.

NED PÅ FARMEN

På morgonen den 24 april, 1964, fick farmaren Gary T. Wilcox i Tioga City, New York, besök av två varelser från ett flygande tefat. Strax före 10.00 på morgonen höll han på med att sprida ut konstgödsel på ett fält. Så begav han sig därifrån till ett ställe cirka en och en halv kilometer från farmen. Där såg han någonting lysande som han först trodde var en kasserad kylapparat som hade stått där en tid. När han kom närmare insåg han att det var något annat; han trodde då att det var en ving-tank från ett flygplan, som hade fallit ned där. Föremålet var av skinande metall, liknande aluminium, var cirka sex meter långt och fem meter brett och påminde till sin form om ett ägg. Han såg ingen dörr eller lucka, men två små varelser (ungefär 1,20 långa) dök plötsligt upp. De var iklädda dräkt som verkade vara utan sömmar, och huva som fullständigt täckte deras ansikte. Båda bar på ett fat med vad som tycktes vara jord från fältet.

En av varelserna började tala till Wilcox och upplyste honom om att de var från Mars, att han inte behövde vara rädd och att de hade talat till folk förut. Han talade engelska utan svårighet. Wilcox sa att han trodde att någon ville spela honom ett spratt. Den ene mannen stod i närheten av farkosten, den andre cirka en och en halv meter från Wilcox, och rösterna föreföll komma från kroppen snarare än huvudet.

Samtalet kom att röra sig om organiskt material, bland annat konstgödsel. De tycktes vara intresserade av denna aspekt av lantbruk och sa att där de hörde hemma, odlade de

föda i atmosfären. Bland annat sa de att de endast kunde resa till jorden vart annat år. Sedan bad de om konstgödsel, och när Wilcox gick för att hämta det, gav sig farkosten iväg. Wilcox tog en säck med gödsel, lämnade den på fältet, och följande dag var den borta.

BRYT IGENOM...

(Forts. fr. sid. 19)

Vi frågar oss: Är det inte på tiden att den vetenskapliga världen intresserar sig för och åtminstone överväger existensen av den finare materia som esoterismen kallar för "organisationskraftfältet", "etermaterien", spiritualisterna "astralkroppen" och indierna "linga sharira"? Enligt den esoteriska uppfattningen är det när materien från detta finare plan genomtränger den fysiska materien som de ovan omtalade kraftfälten bildas: finare materia utgör **kraft** när den genomtränger grövre materia. Och då skulle alltså vår lilla bild härovan kunna användas för att belysa den moderna forskningens möjlighet. Den "lärd" som tränger sig igenom himlavalvet, skulle visserligen inte få se en massa kuggar och hjul som driver himlarna och planeterna, men han skulle kunna få en inblick i varifrån de krafter kommer som bildar vår fysiska värld, och många av de företeelser som nu är dunkla och måste förklaras med hjälpkonstruktioner som inte alltid är tillfredsställande, skulle kunna skådas i ett alldeles nytt ljus.

Arthur Koestler skrev en gång: "Ingen ärlig naturvetenskapsman kan ge ut en bok i fysik utan en metafysisk epilog!"

Anm. Artikelförfattaren, Allan Jochmann, var född 1905 och ägnade sig sedan ungdomen åt studier i esoterism, religionshistoria, psykologi m.m. Han var en ofta anlitad föredragshållare i "Gnostiska Samfundet" i Malmö, som existerade för några år sedan. Tidigare innehade han en nyhetsbyrå i Stockholm. Han var också reklamman och ombudsman i en yrkessammanslutning. Jochmann avled 1967.

Detta dubbelnummer på 24 sidor — i stället för två nummer om 16 sidor — är en följd av tidskriftens något ansträngda ekonomiska situation. R e d.

...uppstånden från de döda...

Andra upplagan av Hugo Tolls läkarstudie "Dog Jesus på korset?" utkom 1928. Numer ser man aldrig, såvitt vi vet, frågan huruvida Jesus avled på korset debatterad. Ändå är ju uppståndelse tron kristendomens själva grundval, så som hävdats i tidigare artiklar i denna tidskrift, och kristen lära, som denna nu vanligen ter sig, står och faller med tron att Jesus verkligen dog av korsfästning för 2.000 år sedan men uppstod från döden.

När SÖKARENS redaktör för några år sedan i en brevväxling med Olov Hartman nämnde Tolls bok, svarade Sigtunastiftelsens direktor med en retorisk fråga: "Vad betyder Hugo Toll i den exegetiska debatten?" Det rätta svaret skulle vara: "Intet!" Ty Toll var ju inte fackteolog!

Men Toll är mycket läs- och tänkvärd, och vi vill säga till våra medsökare att låna boken från bibliotek. Om den inte finns omedelbart tillgänglig, så kan stads- och folkbibliotek skaffa den.

Dr Toll antog att det i evangelierna mestadels finns "en kärna av sanning eller verkliga händelser och fakta, som med minutiöst ärlig enfald och sanning, ofta rent naivt återgivits efter författarens bästa förmåga att förstå det sedda eller att korrekt avlyssna gängse uppfattningar". Med utgångspunkt från bibelns egna uppgifter ansåg Toll det sannolikt att Jesus aldrig avled medan han hängde på korset. Hans kropps livsfunktioner var ytterligt nedsatta; han var "skendöd", befann sig i vanmakt. Toll stöder denna uppfattning på många sätt genom att "läsa innantill" i evangelierna.

När Jesus stacks i sidan med en lans, började han blöda. (Joh. 19:34.) "Detta", skriver Toll, "är för varje medicinskt sakkunnig om icke absolut avgörande dock nästan ett bevis på att han icke var död, då han av rättsmyndigheter och åskådare redan antagits vara det." Sticker eller skär man i ett lik, så blöder det inte. Hjärtat har stannat, något blodtryck finns inte. Blodet finns förstås fortfarande i kroppen och skulle kunna komma ut efter ett svårt lansstick, men Toll anser att om Jesus varit död, skulle blodet i hans upprätthängande ställning ha sjunkit ned och spänt ut

Men på första veckodagen kommo de, tidigt i själva dagbräckningen, till graven med de väluktande kryddor, som de hade tillrett. Och de funno stenen vara bortvältrad från graven. Då gingo de ditin, men funno icke Herren Jesu kropp. När de nu icke visste, vad de skulle tänka härom, se, då stodo två män framför dem i skinande kläder. Och de blevo förskräckta och böjde sina ansikten ned mot jorden. Då sade männen till dem: "Varför söken I den levande bland de döda? Han är icke här, han är uppstånden. Kommen ihåg, vad han talade till eder, medan han ännu var i Galileen..." (Luk. 24:1—6.)

djupliggande vener i buk, bäcken och ben, "knappt åtkomligt för ett litet stick i förbifarten".*)

Vidare ropade Jesus med hög röst strax innan han gav upp andan. Detta visar, enligt Toll, att han ännu hade åtskillig kraft kvar. En människa dör vanligen inte med ett högt rop; däremot kan ett sådant rop föregå en svimning eller ett vanmaktsanfall.

Jesus antogs vara död efter bara några få timmar. Toll upplyser att korsfästa inte brukade dö så snart. Ofta dog de först efter flera dagar, och då på grund av utmattning, hunger eller genom anfall av rovfåglar eller andra vilda djur. Inga livsviktiga organ berörs direkt vid korsfästning. Avsikten med denna strafform var att den dömda skulle plågas länge. De rövare som korsfästes samtidigt med Jesus, klubbades ihjäl på kvällen, eftersom de inte fick hänga kvar, när sabbaten inträtt. Pilatus trodde först inte att Jesus verkligen var död, när Josef från Arimatea uppsökte honom. (Markus 15:44).

Toll skriver en del om skendöds-hypotesen och hur den "vederlagts" av teologer. Men han ger ingenting för dessa vederläggningar. Han citerar en del av dem med ett beklagande medlidande.

Vi läser i bibeln att Jesu ben inte slogs sönder, tvärtmot vad som synes ha varit brukligt med korsfästa. Toll visar även med flera citat att det är sannolikt att Jesu fötter aldrig genomspikades. Därför kunde han gå någon dag efter korsfästningen.

Jesus vaknade väl långsamt till liv, medan han låg i graven. Han tog sig själv ut därifrån, sedan han lagt svepningen i en hög i gravkammaren. Därefter lät han sig ses av flera lärjungar. Eftersom han var illa tilltygad och ansiktet var uppsvullet efter den grymma behandlingen, kände Maria från Magdala inte med samma igen honom utan tog honom för "örtagårdsmästaren". När Tomas kände på Jesu sår, så var det en levande Jesus, som överlevt korsfästningen, som stod framför honom.

Om Toll hade rätt eller inte, är väl omöjligt att avgöra. Men så mycket förstår man, att övertygelsen om Jesu död och uppståndelse inte är förankrad i vetenskap och förnuft. Det är en form av tro som har sin grund i individens viljeliv och förutsätter en ytterst tendentiös tolkning av dokumenten.

Men man behöver inte se denna tanke att Jesus överlevde korsfästningen som ett hårt angrepp på den kristna tron. Tvärtom stöder den kristendomen. Ty vad har Toll och hans meningsfränder visat? Jo, att mycket talar för att Jesus uppstod — inte från en verklig fysisk död, där förruttnelse redan inträtt, men från graven och från ett dödsliknande tillstånd. Om Toll hade rätt, så uppstod Jesus på det sätt som (bäst) kunde ske. Det är lätt att tänka sig att det fanns en gnista av liv kvar i Jesu lekamen, sedan han tagits ned från korset. Men det är svårt att tänka sig att en redan helt död organism åter skulle börja leva.

Om det var så att Jesus inte avled på Golgata, då var det sannernligen den allra märkligaste händelsen i hans liv. Kan det ha varit så att denna människa, som undervisade om goda gärningars betydelse och som botade sjuka och var ett föredöme för alla tider, skyddades av högre makt...? Kan det ha varit bara en tillfällighet att han "uppstod"? Eller var det Guds vilja? Var Jesus Guds älskade Son och gudomligt skyddad (fastän han frivilligt gick i döden) och fick han uppstå som ett vittnesbörd??

*) Här är emellertid Tolls resonemang inte otendentiöst. Ty det är inget som säger att det endast var "ett litet stick i förbifarten". Lansstickets djup nämns inte i bibeln. Vapnet kan ha trängt långt in i kroppen.

SM.

UFO över Antarktis

En av de mest signifikativa observationer som gjorts av ett UFO ägde rum den 3 juli 1965 i Antarktis. Denna observation är särskilt värd att lägga märke till, eftersom den gjordes av vetenskapsmän och folk tillhörande flottan från tre länder, som var stationerade vid baser på Deceptionön i vattnen utanför Palmerhalvön. Denna halvö sträcker sig upp mot Kap Horn, Sydamerikas sydligaste punkt.

Argentinska, chilenska och brittiska vetenskapliga forskningsstationer är belägna på Deceptionön. Vid dessa stationer finns olika slags geomagnetiska instrument, vilka används för studium av variationer i jordens magnetfält. Där finns även Eschenhagen-variometrar, Kew-magnetometrar och Schulze jordinduktorer. Variationer i jordens magnetfält registreras av dessa instrument på magnetografiska band.

UFO-observationen den 3 juli gjordes av sammanlagt 31 personer, forskare och sjöfolk från de tre stationerna på ön, 17 vid den argentinska, nio vid den chilenska och fem vid den brittiska. Officiella kommunikörer har kommit från dessa stationer över Sydamerika och England.

Ett uttalande av den argentinske sjöministern, som citeras nedan, ger det viktigaste i denna observation.

"Flottgarnisonen i argentinska Antarktis (Deceptionön) observerade den 3 juli klockan 19.14 lokal tid ett mycket stort, linsformat flygande föremål som syntes vara i fast form, till färgen övervägande rött och grönt med färgskiftningar, och gula, blå, vita och organgefärgade nyanser. Föremålet rörde sig i en zig-zag-bana mot öster, men flera gånger ändrade det kurs mot väster och norr i olika hastigheter och utan ljud. Det passerade på en höjd av 45 grader över horisonten, på ett avstånd som uppskattades till 10—15 kilometer från basen.

Under de manövrer som föremålet gjorde, kunde vittnena registrera dess orhörda hastighet och även att det höll sig svävande, orörligt, i ungefär 15 minuter på en höjd av ungefär 5.000 meter.

De meteorologiska förhållandena för det område där observationen gjordes, kan betecknas som mycket goda för denna tid på året: klar

himmel, en del strato-kumulusmoln, månen i sista kvartalet och fullständigt klar sikt."

Den officiella chilenska rapporten visar att föremålet var runt till formen, lämnade efter sig en svans, observerades med teodoliter och starka kikare och försvann in i cirrusmoln.

Fenomenet kunde observeras i 20 minuters tid, men de geomagnetiska instrumenten registrerade UFOs närvaro under en tid av en timma och två minuter. Störningar i jordens magnetfält registrerades på magnetografiska band vid stationerna.

Den dramatiska UFO-iakttagelsen gjorde starkt intryck på observatörerna.

Kommandanten för det chilenska flygvapnets Antarktiskbas, Don Maris Jhan Barrera, hade följande att säga om observationen, när han tillfrågades om sin uppfattning.

"Det är oklokt att ha en bestämd mening, men vad vi såg, var inte

någon hallucination, och inte heller var det fråga om någon kollektiv psykos. Vi är vid basen i vetenskapligt syfte, och det vi ser, försöker vi analysera från vetenskaplig synpunkt. Men jag kan säga att det var ingen stjärna, ty det hade en mycket snabb, oavbruten rörelse. För min del får jag säga att det var ett celest föremål som jag inte kan identifiera. Jag tror inte det kan ha varit en maskin, som konstruerats här på jorden. Jag tillhör flygvapnet, och vad jag vet är alla flygmaskiner som byggts på jorden långt underlägsna denna vad beträffar form, hastighet och förmåga att manövrera i luften etc."

Den beskrivning av föremålets rörelser som gavs av kommandanten vid den argentinska basen, Daniel Perrisse, stämde helt överens med kommandant Barreras.

(Från en artikel av framlidne fysikprofessor Charles A. Maney i Australian Flying Saucer Review.)

Några utlåtanden om Vis Vitæ

Jag har nu under 14 dagars tid provat mineralet Vis Vitæ, och jag kan med tacksamhet meddela att medlet redan på denna korta tid haft en underbar verkan på mina "utslitna" knäleder. Jag har haft V.V. anbringat på höger knä, men det tycks också ha påverkat vänster knä till det bättre. Beteckningen "utslitna knäleder" kommer från våra doktorer som var eniga om denna diagnos, "förresten är ni ju så gammal" (65 år).

H.

Ang. min erfarenhet av mineralet Vis Vitæ: det har hjälpt mig mycket, eftersom jag förut var orolig och nervös vid bilkörning och i mitt arbete. Jag bär alltid mineralet på mig i fickan. Törs ej vara utan det.

Z.

I okt. 1966 började jag använda V.V. Efter 1—2 veckor märkte jag att sömnen blev mycket bättre. Jag hade förut ganska ofta fått ta tabletter för att kunna somna. Så har jag sedan 15 år haft svåra hettningar och svettningar, i synnerhet om natten. Efter ett par veckor blev också detta mycket bättre. En del besvär har jag fortfarande men inte på långt när så svåra som förut. Cirka 5 mån. innan jag började använda V.V. fick jag ont i

ena höften, som blev öm och stel vid gång. Det var värst när jag gick i trappor och backar. Det märktes ingen förbättring av V.V. vad detta beträffar utan i dec. blev det värre, så jag oroade mig för om jag skulle bli invaliderad. Så skrev jag efter en V.V. till och placerade den direkt på den sjuka höften. Efter mindre än en vecka var jag bra! All stelhet och ömhet var borta. Ja, det var det mest fenomenala jag varit med om. Jag tror säkert att det var V.V. som hjälpte. Ännu efter ett år är jag bra i höften, och sömnen är bra. Men en gammal åkomma som jag haft i över 30 år, Menieres sjukdom, öronsusning och balansrubbnings m.m. som tidvis är mycket besvärande tycks V.V. ej ha någon inverkan på.

L.

Jag har haft en liten flaska Vis Vitæ i nära ett år och vet att den är en enastående hjälp mot allt möjligt, jag har t. ex. inte haft blåskatarr en enda gång sen jag började med V.V., och min syster tycker den är bra mot menstruationssmärter.

För tre år sedan var jag (på grund av överansträngning) till en doktor som skrev ut blodtryckssänkande medicin som lugnande medel och (det alldeles i onödan.

(Forts. på nästa sida)

På en vecka blev jag alldeles förstörd i nerverna, blev kolossalt spänd och nervös, otroligt frusen och ständigt trött. Särskilt på kvällarna var tröttheten så svår att jag knappast kunde uträta det som jag måste göra. Jag var liksom bedövd av trötthet. Jag var till ett par doktorer som skrev ut tabletter som jag blev ännu sämre av och jag förlorade allt förtroende för "pillerdoktorer".

Efter två svåra år som gjorde mig tjuugo år äldre både fysiskt och psykiskt läste jag en artikel i Sökaren om Vis Vitae och sände efter en portion. Samma dag som jag fick den, ställde jag mig tre gånger med flaskan bakpå halsen. Den kvällen var den första på många månader som jag inte var trött. Var gång jag lade flaskan bakpå halsen kändes det längs hela ryggraden och i njurtrakten på båda sidor. Det verkade så kraftigt att jag trodde att jag skulle bli strålskadad. Så är det inte nu längre. Jag tror att man känner så där bara om det är något fel någonstans. Eller också har medlet blivit gammalt och verkar mindre. Jag skall nu sända efter en ny portion och se om det verkar kraftigare.

Jag brukar ta flaskan i handen när jag lagt mig. Jag blir avslappnad och får djup andning och somnar nästan omedelbart. I början verkade den så kraftigt att jag inte vågade ha den långa stunder. Strålarna går ju öst-väst och jag har min säng åt det hållet, och när flaskan var ny kunde jag inte ha den liggande ovanför kudden för det kändes i hela kroppen.

Innan jag började med Vis Vitae hade jag så dålig blodcirkulation att händer och fötter var kalla och ibland tappade jag värmen alldeles och måste krypa ner i sängen för att få upp värmen igen. När jag fick V.V. lade jag mig med den i handen en gång när jag var frusen och det spred sig en så underbar värme i hela kroppen. — — —

Hemmafru, 50 år.

Anm. V.V. kan erhållas endast genom omb. m. H. Walltin, Drottninggatan 13, Katrineholm.

(Forts. från sid. 14)

sådan forskning, har kommit på skam. Professor Condon verkar vara mera intresserad av dumskallarna och av dem som kokar ihop historier än av trovärdiga UFO-rapportörer. Kanske en rysk panel kan hjälpa oss till en ny attityd till allt detta.

Anm. Artikeln är hämtad från Flying Saucer Review, London. Dess författare är professor i meteorologi vid Arizona-universitetet, USA.

VID PRO VIE:S BEGRAVNING 17.9.1967

FÖRBANNELSEN

(försvamlingen:) (inofficianten:)

FORBANNAD Vare välfärden, om den inte delas.
 FORBANNAD Vare freden, om den bara är mellankrigstid.
 FORBANNAT Vare broderskapet, om det har gränser.
 FORBANNAD Vare kärleken, om den bara blir sex.
 FORBANNAD Vare lagen och rättvisan, om den används för att krossa dem som protestera mot de stora brotten.
 FORBANNAD Vare sanningen, om bara passande delarna används.
 FORBANNAD Vare friheten, om den används för att trampa ner andras frihet.
 FORBANNAD Vare lyckan, om den är egoistisk.
 FORBANNAD Är vi, om vi ger upp.

TROSBEKÄNNELSEN

VI TRO På människan, himmelens och jordens förstörare.
 VI TRO På avgifter på de kollektiva färdmedlen, så att folk kan taga med sej sina giffisande skrymmande plåtmonster till stenöknen.
 VI TRO på biociderna, medlet att utrota skadeinsekternas naturliga fiender.
 VI TRO På den formstöpta massmänniskan.
 VI TRO På blyet i bensinen — som gör att de Heliga Bilarna inte knacka och människorna knacka åt helvete.
 VI TRO På missförståndet, en förutfattad mening.
 VI TRO På bilen, medlet att komma från staden, och en av orsakerna att man vill det.
 VI TRO På tobaks- & alkoholreklamen, som så tydligt visar den äldre generationens hyckel i fråga om giftmissbruket. Cancer, spride dig! Skrumplever likaså!
 VI TRO På råhet och våld i filmen för att avtrubba pöbeln mot övergrepp.
 VI TRO På cykelns utrotande på det att kondition och sparsamhet ej må sprida sej.
 VI TRO På kvällspressen, dess höga upplagor genom spelandet på folkets lägre känslor genom sex och våld.
 VI TRO På nationalismen, med dess beväpnade, avgränsade överflöd.
 VI TRO PA TV, den Heliga Likriktade Fördumningen, ett missbrukat medium, Dess amerikanska inbyggda skratt som skyler det vietnamesiska folkets skrik, Dess våldsfilmerna och snäva horisont.
 VI TRO På engångsglasen, symbolen för den kortsiktiga lättjan. Saliga äro de förkrossade, ty de skola besitta jorden, från evighet till evighet.
 (Inofficianten utför krosstecknet:)
 Trias, Jura, Krita, Tertiär, Kvartär, Engångsglas.
 (Alla gemensamt:)

VI TRO PA PENNINGEN, DET ALLSMAKTIGA, ALLESTÄDES NÄRVARANDE GIFTET. MÄNNISKANS NARKOTIKA NUMMER ETT. SOM TYSTAR HEDER OCH SAMVETE, SKÖNHET OCH LIV.

RA-A-A-A-AP!

ÄR DU en av dem som förlorat en nära vän eller släkting i tobakscancer?
 ÄR DU en av dem vars föräldrar rökte och dog i för tidig ålder i hjärtpropp?
 ÄR DU en av dem som fått familjen sönderbruten av alkoholen?
 ÄR DU kanske själv en lungcancer-sjuk med bara några månader kvar att leva?
 ÄR DU en av dem som känner en medmänniska som har råkat i klammeri med lagen och i djup tragedi på grund av alkoholproblemen?
 Eller är du en varmhjärtad, modig människa som känner starkt för ovanstående?
 I SA FALL känn ditt ansvar för samhället och människorna och gå in för att med alla medel förstöra den vedervärdiga tobaks- och spritreklamen!
 Låt inga "lagenliga" straff skrämja dig. Människoliv är mer värda än de lagar om "näringsfrihet" som tillåter AB MORD att härja fritt.

AB FOR LIVET

Ovanstående utgjuter mot det moderna samhället har vi med beundran citerat från de ostyriga provies tidskrift, f. d. Pro Vie, Box 34003, Stockholm 34.